Sayı: 31
Eylül 1991
3000 TL
(KDV Dahil)

ÜRETEN BİZİZ
YÖNETEN DE
BİZ OLACAĞIZ

İŞÇİLERİN SESİ

…lerin ardından endüstrisizleşme sürecek… Gelir dağılımındaki …tsizlik artacak… Ekonominin yönetimi, siyasal otoriteden …nsızlaştırılarak tekelci sermayenin görevlilerine doğrudan devredilecek…

…ermayenin seçimi

…sonrası Türkiye halkının karşı karşıya bırakılacağı tabloyu anlamak için, …klentilerine değil sermayenin beklentilerine bakmak gerek…

…D, "Siyasi iktidarın anayasal boşluklardan yararlanmasını engellemek için …ve özel sektörün diyaloğunu sağlayacak bir Ekonomik ve Sosyal Konseyi …ını ve anayasal bir kurum haline getirilmesini" istiyor. Yani, ücret …ndan, tarım ürünleri fiyatlarına, yatırımlardan bankacılığa kadar alınacak …arları denetleyecek bir işadamları - devlet konseyi.

Hayat pahalılığı, yolsuzluklar, işkence, katliam, işsizlik, toplumsal yozlaşma… 12 Eylül cuntasının "sivil" taşeronu ANAP iktidarlarından halka çıkan faturanın ilk sıralarında bunlar yazılı…

Düzen-içi muhalefet, ANAP'ın halk düşmanı iktidarını, bu sonuçları göstererek yerden yere vuruyor. … Ardından, vaadler, vaadler…

İşçinin, memurun, gecekondulunun, köylünün, öğrencinin gözlerini kamaştırmak için kameralar çalışıyor; anfiler haykırıyor; gazeteler, ilanlarla, demeçlerle dolup taşıyor; düzen partilerinin liderleri miting arabalarının üzerinde sirk cambazları gibi gösteri yapıyorlar… "Oy verin, hesap soralım; sandıkta güller açsın; ANAP gitsin dertler bitsin"…

Bütün olan biten, sünnet çocuklarına yapılan "bak havada kuş var" numarasına benziyor. Çünkü hoş imajlarla, parlak vaadlerle halkın aklı çelinmeye çalışılırken iktidar programlarının püf noktaları gözlerden gizleniyor… Artık kapalı kapılar ardında yapmaya gerek duymaksızın açıkça, esas güç sahipleriyle, emperyalistlerle büyük sermayedarlarla birlikte hükümet stratejileri hazırlanıyor. Bu stratejilere uygun koalisyon bileşimleri planlanıyor, aday tesbitleri yapılıyor.

KİM KİMİN HESABINI KİMDEN SORACAK?

Tüm düzen partilerinin ağzında bir "hesap sorma"dır gidiyor.

(Devamı sayfa 7'de)

ABD'li diplomatlar seçim çalışmasında: "ANAP'a oy verir misiniz?"

Basında Özal'ın Bush'a şükran mektubu yazıp yazmadığı tartışılırken, ABD'li diplomatlar Özal'a şükran borçlarını ödemek için, sendikacılardan ANAP'a oy isteme turlarına çıktılar. ABD'li diplomatların oy isteme gerekçeleri ise; "12 Eylül öncesi gömleğiniz bile yoktu… sokağa çıkamadığınız günleri unutmayın" biçiminde.

YAZISI 4. SAYFADA

…lçüyü halk almalı !

…MCİ POLİTİKALARIMIZ …BİR SEÇİM ÇALIŞMASI YARATTI

…ı seçim karşısında önerdiğimiz seçim politi…eniş yankılar uyandırdı. Türkiye'nin dört bir …i devrimci çevrelerde canlı bir tartışma orta…k yönlü bir seçim çalışması yaşanıyor. Türki…un geleneksel seçim politikalarının dışında, … tercihten kaynaklanan ve farklı bir hedefi … politikamız basma kalıp formülasyonlarla …şı kalmak yerine, seçim günlerinde derlenip …manın ve seçim sonuçlarına koşullar ölçüsün…hale edebilmenin zeminini yaratıyor.

…çilerin miğfer şeklindeki sandıklara oy atma…yen bütün düzen partilerinin ortak bir seçim … var: Askeri darbe yerine erken seçim; yani …rin tepesine inecek darbe gücünde bir seçim! …ların bu ortaklığı karşısında, biz de kendi ortak …rogramımızı gündeme getiriyoruz: Seçim ça…mız, sokaklarda sürdürdüğümüz kendi seçim…en vazgeçmeksizin; onların bize dayattığı bu …endi seçimlerimize tabi kılan bir anlayışla ve …ış sayesinde sokak seçimlerindeki seçmenleri…yısını ve kararlılığını çoğaltmak kaygısıyla se…diğimiz bağımsız devrimci programımızla ha…rılıyor.

…i, Türkiye'nin bir çok yerinde, darbe yerine …bu seçime, onların yöntemine denk düşen bir …ntemle ve çok boyutlu biçimlerde kafa tutulu…arın seçimini, kendi sokak seçimlerimize tabi …seçim günleri boyunca hesap sormak. "11 yıl …ye haykırmak, bunu diyenlerle birlikte olmak, …hesabını devrimci bir anlayışla soranlarla bir…şmak. Bu süreçte kendi ilişkilerimizi sistemli … hale getirmek ve birçok devrimci çevreden …arak, son günde de susmamak ve (bu olanağı …la seçim çevresinde bulabilecek olsak bile) …meclise baskın yapalım" diyerek sandıklarda …ye girmenin imkanını yakalamak… Çünkü dar…nde dayatılan bir seçimi, dayatılan kurallarıyla …gibi benimsemek yerine; darbeye karşı çıkan … bir anlayışla; yani hesap sormayı, mücadele…hayet onların seçim darbesine karşı koyacak …dan biri olarak bir demokratik baskını yapabil… plana çıkaran bir anlayışla değerlendirmekten …çerli seçenek yoktur.

…ap sormak" bugün her zamankinden daha faz…laşıyan bir slogandır. Çünkü düzen partileri de "hesap soracağız" diyorlar. 11 yıldır halka karşı işledikleri suçların hesabını yine kendilerinin soramayacağı açıktır. Onlar olsa olsa, siyasi iktidarın, burjuvazinin yap dediklerini yapmadaki eksiklerinin-yanlışlarının hesabını sorabilirler.

Biz ise hesabımızı sokaklarda soruyoruz, soracağız. Onların meclisini, hesaplaşmanın asıl platformu olarak görmeden, sokaktaki hesaplaşmamızı oraya taşıyabileceğimiz ölçüde dikkate alıyoruz.

***

Devrimcilerin seçim politikasının asıl içeriği nedir? Demokrasi mücadelesinin asıl gücü, işçinin, memurun, köylünün, gecekondulunun, öğrencinin, Kürdün kendi isteklerini gerçekleştirmek üzere, fabrikadan, bürodan, dağdan, tarladan, gecekondudan, okuldan başlayarak örgütlenen ve bu sayede harekete geçebilen kendi özgücüdür. Bu nedenle, devrimcilerin seçim politikası, demokrasinin sokaktaki-dağdaki mevzilerini geliştirmeyi ve güçlendirmeyi esas alıyor.

İşte bu nedenle, seçim çalışmalarını, "bir takım" demokrat adayları "milletvekili seçtirme" çalışması olarak anlamak kadar yanlış bir bakış açısı olamaz. Çünkü, şu ya da bu adayın (ki bu aday isterseniz, en bağımsız ve en komünist bir aday olsun!) propagandasını yapmakla kazanılacak olan, yalnızca, "bu kez de şu adaya vereyim" denilerek sandığa atılmış "oylar"dan ibarettir. Oysa asıl ihtiyaç, meclise girecek bir kaç demokrat ya da komünist milletvekiliyle "sınırlı" değildir. Asıl ihtiyaç, emekçilerin siyasal davranış alışkanlıklarını değiştirebilmektir.

Halkın siyasal davranış alışkanlıklarını değiştirmekten ne anlıyoruz?

Değişmesi gereken 4-5 yılda bir oy verip, "yurttaşlık görevini yapmış olmanın huzuruyla" köşesine çekilen geleneksel seçmen tutumudur. Değişmesi gereken, ülkemizde uygulanan sömürge faşizmi ile bir kat daha katmerlenmiş durumdaki, eylemsiz-örgütsüz "siyasal katılım biçimi"dir.

Halkın, iktidar mücadelesine kendi öz davası olarak seferber olabilmesi için, öncelikle bu düzene boyun eğerken edindiği siyasal alışkanlıklardan kurtulması, kurtarılması gerekiyor. Bunun için ise, emekçilerin içinde kendi sorunlarına sahip çıkacakları, sorunların çözümü için tüm güçlerini seferber edecekleri ve etkili tek güç olduğunu görecekleri öz örgütlenmelerine yöneltilmesi gerekiyor.

(Devamı sayfa 6'da)

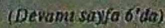
Pancar Motor İşçisi kazandı

360 İşçinin çalıştığı, Otomobil-İş Sendikası'nda örgütlü Pancar Motor işçileri işten çıkarmalara işgalle karşılık verdiler. 6 gün süren işgal başarıyla sonuçlandı.

Pancar Motor fabrikası 1956'da kurulmuş ve kurucuları pancar Kooperatifleri dolayısıyla pancar üreticileri. Sonrasında fabrikaya şeker şirketleri ve yaklaşık %20 payla devlet de ortak oluyor. İlk amacı pancar üreticisine krediyle ve uygun koşullarda sulama motoru üretmek olan fabrikada 1970'lerde 1400 işçi çalışıyor ve ülkedeki ihtiyacın büyük kısmını karşılıyordu.

Fabrikada işçiler 1975'e kadar Türk Metal sendikasına üye iken, bu yıl Maden-İş'e üye olmak istiyorlar. Türk Metal, işveren, devlet baskılarına prim vermiyerek fabrikayı işgal ediyor,

(Devamı sayfa 7'de)

BAŞTÜRK'E MEKTUP

İşyerlerinden işçiler, kendi binasında çalışmaya başlayan DİSK'in Başkanı A. Baştürk'ten; "şeffaf sendikacılık", Türk-İş'le birleşme, SHP ile dirsek teması ve mal varlığının nasıl kullanılacağı konularında açıklama istiyorlar.

Sayfa 2'de

Memur sendikalarında MÜHÜRLER SÖKÜLDÜ

Seçim arifesinde kamu çalışanları sendika binalarının kapılarındaki 'keyfi' mühürleri söktüler. Bu binaların ne zaman gerçek birer sendika olacağının yanıtı ise, devrimci kamu çalışanlarının önderlik etmesi gereken mücadelede saklı.

Sayfa 3'de

GREV KIRICILIĞI

Yasaların, kolluk kuvvetlerinin açık tehdinin yetersiz kaldığı noktada ya da onlarla birlikte grevi başarısızlığa uğratmak için kapitalizmin ürettiği bir karşı-önlem. Grev kırıcı "işçiye" önce ikna, sonra da tecrit yöntemi uygulanmalıdır. Eğer bu yöntemler kar etmezse, grev kırıcısı işe gidemeyecek hale getirilmelidir.

Sayfa 2'de

İÇİNDEKİLER

DİSK

DİSK KENDİ BİNASINDA ÇALIŞMAYA BAŞLADI

Askeri Yargıtayın kararıyla çalışmalarını başlatan DİSK ve bağlı sendikaların ilk eylemi DİSK binasına yerleşmek oldu. Bakırköy İş Mahkemesinin verdiği "Genel Kurul çalışmalarının yürütülebilmesi için Kayyum'la anlaşarak binanın kullanılması" kararı ile DİSK ve bağlı sendikaların yöneticileri Merter'deki merkez binada toplandılar. DİSK merkez binasına girişte sendika yöneticileri ve işçilerin dışında SHP'li parlamenter, yönetici, milletvekili aday adaylarının ve de gönderilen çiçeklerin çokluğu dikkat çekiciydi. Ama hepsinden fazla dikkat çeken Abdullah Baştürk'ün konuşmasıydı. Onbir yıl sonra ilk kez kendi binasına gelen ve giren sendika yöneticilerine ve açılışa gelenlere seslenen Genel Başkan konuşmasında "çağdaş sendika" ve "şeffaf sendikacılık" sözlerini kullandı.

GENEL KURULLARI YAPMA ÇALIŞMALARI BAŞLATILDI

DİSK ve bağlı sendikaları İstanbul S. Y. Mahkemelerinden karar defterlerini alarak ve yürütme-yönetim kurullarını toplayarak genel kurullarını yapma çalışmalarına başladılar. Öncelikle yürütme ve yönetim kurullarının biraraya getirilmesi ile başlayan çalışmalar sendikaların 2821 sayılı sendikalar yasasına uyarlanması olarak sürüyor. Bu konuda genel kurulların toplanması ve sendika tüzüklerinin hazırlanması için gereken yasal incelemeler için DİSK düzeyinde merkezi çalışma başlatıldı. Ancak genel kurulların açılması ve yeni yönetimlerin belirlenmesi çalışmaları, tek başına gündemi dolduruyor. DİSK'in örgütlenme politikasının ne olması gerektiği tartışılmıyor. Daha açık bir ifadeyle bu tür tartışmadan kaçmaya özen gösteriliyor.

ERDAL İNÖNÜ DİSK'İ ZİYARET ETTİ

Kendi binasında çalışmaya başladıktan birkaç gün sonra SHP Genel Başkanı Erdal İnönü DİSK'i ziyaret etti. Kalabalık bir kadroyla DİSK'e gelen İnönü'nün kapının eşiğinden adımını atar atmaz kendisini karşılayan Baştürk'e "Süleyman seçildi mi?" sorusunu yöneltmesi, düşündürücü olan Genel Sekreterlik olayını kafalarda açıklığa kavuşturmaya yetti.

Erdal İnönü'nün sohbet biçimindeki konuşmalarda DİSK Genel Başkanının ağzından SHP'nin desteklenmesi anlamında sözcük çıkartmaya zorlaması, "sosyal demokrat adaylara başarılar dilerim" sözüyle karşılığını buldu. İnönü'nün özellikle Türk-İş ile birleşmeye yönelik sorusuna Baştürk'ün yanıtı, ileride yaşanabileceklere açıklık getiriyordu. Baştürk birleşme konusunda ASK ve ICFTU başkanlarından öneriler geldiğini, onlara, ILO, Avrupa Sendikal hareketlerinin ilkelerinde birleşebileceklerini ilettiğini söylüyordu. Bu ve bunu açan aktarımlar DİSK yönetimince ileriye yönelik birleşmenin düşünüldüğünü ve SHP'nin de bu doğrultuda bir politikasının olduğunu ortaya koyuyordu.

Bu ziyarette ortaya çıkan önemli bir nokta da İnönü'nün heyetinde yeralan Korel Göymen'in Baştürk'e yönelttiği sorular oldu. Göymen, DİSK'in Anayasa kararını bekleyen büyük ekonomik gücünün, Avrupa Sendikalarının kullandığı biçimde kullanılıp kullanılmayacağını soruyordu. Aldığı yanıt Avrupa Sendikalarının bu tür yatırımlarının incelendiği ve DİSK'in böyle bir karara varıp uygulamaya yöneldiğinde sendika yöneticilerinin yönetimlere getirilmesi doğrultusunda olduğu biçimindeydi. Açıkça DİSK'in elindeki ekonomik olanakların değerlendirilmesi ve bunların da başına sendika yöneticilerinin getirilmesi düşünülmekte idi. İşverenlerin yıllardır sendikaların elindeki ekonomik gücü ekonomiye aktarmak için uğraştığı ve 12 Eylül sonrası uygulamalarda sendikaların işyerlerine hisse senedi ile ortak edilerek, bir yanıyla sendikaları etkisizleştirirken diğer yanıyla sermayeye işçi sınıfndan ikinci bir kan aktarımının hedeflendiği bilinen bir gerçek. Şimdi yeniden işçi sınıfının, Türkiye'nin gündemine girecek olan DİSK ile bu politikaların "Devrimci Sendika" adı altında uyarlanmasının hesapları yapılıyor. Kimbilir, belki de ilerideki olası iktidarlarında politikalarının uyarlanmasında DİSK'i koltuk değneği olarak görmek isteyenler, bugünden zemin hazırlamaktalar...

SİNE-SEN'DE "DEVAM"!

DİSK'in 9 Eylül 1991 günü açılışından sonra, 10 Eylül'de SİNE-SEN bir toplantı yaparak yönetim kadrosunu belirledi. Oluşturulan yeni yönetim şöyle: Genel Başkan Rauf Yalazangil, Genel Başkan Yardımcısı ve Eğitim Sekreteri Halil Ergün, Genel Sekreter Fazlı Doğanay, Mali Sekreter Necmettin Çobanoğlu, Toplu Sözleşme Sekreteri Kadir Çil, Eşgüdüm Sekreteri Şeref Yılmaz, Örgütlenme Sekreteri S. Ahmet Keskin.

Türkiye Sinema Emekçileri Sendikası (SİNE-SEN) olarak; onurlu sinema ve sinema emekçisinin oluşumunun gerçekleşmesi, sinema endüstrisinin çağdaş anlamda kurumsallaşması için ellerinden geleni yapacaklarını ifade eden SİNE-SEN yönetimi, yola, devam edeceklerini belirttiler. "Çalışmalarımızda geçmişimizden dersler çıkararak, sinema emekçilerinin sosyal güvence ve insanca yaşama haklarını sağlayıp korumaya devam edeceğiz" diyen SİNE-SEN'liler özellikle basın emekçilerinin desteğini talep ediyor.

Baştürk'e Mektup

"Sayın Baştürk,

11 yıldır aşımızdan ekmeğimizden çalan, bizi yoksulluğa mahkum eden, sendikalarımızı ellerimizden alan bir düzenin baskısı altında yaşıyoruz. Aldığımız ücretler hayat pahalılığının hızını yakalayamıyor; işten atılıyoruz, işsiz kalıyoruz. Direnmeye kalksak devleti, polisi karşımızda buluyoruz. Grev yapsak, çadır bile kuramıyoruz. Çalıştığımız işyerleri sağlıksız ve pis. İş kazalarında arkadaşlarımızı kaybediyoruz. Ama bunlara karşı, bir başımıza kalsak da mücadele ediyoruz. Sokaklara dökülüyoruz, işi yavaşlatıyoruz, durduruyoruz. İşyerlerini terketmiyoruz. Ama tam başarılı olamıyoruz. Çünkü sendikamız bize sahip çıkmıyor. İşten atıldığımızda, ücretlerimizi alamadığımızda, patron baskısı arttığında sendikaya gidiyoruz, "ne yapabiliriz " diye. Sendikacılar, "Yasalar değişmeden bir şey yapamayız" diyorlar. Biz yollara dökülsek, sendikacılar "Aman devletle, polisle karşı karşıya gelmeyelim" diye bizi engelliyorlar. Bir kaçımız ısrar etse, sendikacılar diğer işçilere, "Bunlar bölücü, bunlara kanmayın" diyorlar. Velhasıl sorunlar almış başını gidiyor. Bizim sendikamızda ise suskunluk hakim. Açıkçası 11 yıldır yaşadıklarımızdan, sömürünün ne olduğunu çok iyi anladık. Bir şey daha öğrendik: Yasalara sığınılarak ve işçiler kendileri örgütlenmeden sorunların aşılması mümkün değil.

Böyle bir ortamda, DİSK'in yeniden açılması bir yandan sevindirici ve umut verici. DİSK'in yeniden ögütlenmesiyle sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı hayat bulabilir ve işçilerin düzenden kaynaklanan sorunları bu sendikal anlayış altında çözüme doğru yol alabilir.

Öte yandan DİSK'in nasıl bir yapıya kavuşacağı şimdilik kuşkulu. Özellikle sizin gazetelere verdiğiniz demeçler bu kuşkuyu artırıyor. Ve bazı sorular doğuruyor. Doğrusu DİSK'in açılmasıyla umutlandık, ama sizin demeçleriniz bizi kaygılandırıyor. İşte size bir kaç soru sayın Baştürk;

Birincisi, DİSK kendini nasıl örgütlemeyi düşünüyor? Sendikalar genel kurullarını eski delegeleriyle mi, yoksa yeni kaydedeceği üyeleriyle mi yapacak? DİSK'in önündeki ilk hedef nedir? Günün ihtiyaçları doğrultusunda bir örgütlenme politikası mı oluşturmak, yoksa bir an önce mal varlıklarına mı kavuşmak? Evet, DİSK muhakkak mal varlığına kavuşmalıdır, ama malvarlığı verilene kadar oturup beklemek mi gerekir? DİSK'in kendi binasında toplandığı gün "öncelikle malvarlıklarının örgüt yöneticilerine devrini beklediğinizi" söylüyordunuz. Sonra da "tüzüklerinizi yeni sendikal yasalara uygun hale getireceksiniz". O zamana dek, sendikal anlayış, örgütlenme, eğitim ve mücadele politikası oluşturmayacak mısınız? DİSK'in örgütlenmesi sadece yöneticilerin binalarına ve mal varlıklarına kavuşması mıdır?

İkincisi, DİSK mal varlığına kavuşunca, özel radyo, televizyon, gazete kurabileceğiniz, DİSK-Center'lar açabileceğiniz, hastane vb. yapabileceğiniz kısacası DİSK'in parasını "karlı bir alana" yatırabileceğiniz söyleniyor. Bu malvarlığının, işçilerin örgütlenmesi ve eğitimi için de harcanması gerekmiyor mu? İşçilerin işyeri örgütlenmelerinden başlayarak, sınıf ve kitle sendikaları altında örgütlenmelerine ayrılacak kaynak bugünden düşünülüyor mu? Yoksa bu şekilde paranın "çar çur" olmasından mı korkuyorsunuz? Ya da, "Bu yaştan sonra işçilerin örgütlenmesiyle falan uğraşamam" mı diyorsunuz?

Üçüncüsü, DİSK'i SHP'ye teslim etme çabaları su yüzüne çıktı. Genel sekreterliğe Süleyman Çelebi'nin getirilmesi, SHP yöneticileri ile yapılan bir pazarlığın sonucu mu? Erken seçimde SHP, DİSK'ten destek beklerken seçim sonrası olası bir SHP hükümetinde DİSK'e neler vaadetti? Mengen'de durdurulan Zonguldak halkına karşı düzen güçlerinin yanında yer alan ve yürüyüşü bitirmek için "yoğun bir çaba" harcayan SHP, DİSK'e hakim olursa, işçiler ne kazanır, ne kaybeder?

Dördüncüsü, son zamanlarda Türk-İş ile bir[...] haberleri yayınlanıyor. Siz de bunu yalanlamıyorsunuz. Sınıfın birliğinden ne anlıyorsunuz? Bugünkü koşullar[da] "tek konfederasyon" sınıfın birliğini sağlamaya ye[ter] mi? Mücadele ve örgütlenme ilkeleri gözardı edilen çatıların birleştirilmesi, binanın duvarlarının çatlak döşemesinin çürük olduğu gerçeğini ortadan kaldırır mı? Sınıf ve kitle sendikacılığı ilkeleri temelinde işçilerin yerlerinde örgütlenmesi ve sendika çatılarının bu tem[el]lin üzerinde yükselmesi sınıfın birliğinin sağlanma[sının] asıl yol değil midir? DİSK böyle bir görevi önüne ko[y]muyor mu? "Türk-İş yönetimini birliğe zorlamak" te[lif]fuz edilirken, işçilere nasıl gidileceği neden anlatıl[mı]yor? Yoksa işçilere gitmeyi düşünmüyor musunuz?

Beşincisi, "Şeffaf sendikacılık"dan söz ediyorsunuz. "Şeffaflık" sözcüğü kulağa hoş gelse de bize hiç iyi şeyler çağrıştırmıyor. Siz de hatırlarsınız bir ara "Şef[f]af bankacılık" vardı. İnsanlara bol para iyi kazanç va[a]diyordu. Sonra millet parasını bankere kaptırdı, ve kavramın dolandırıcılıktan başka bir anlama gelmed[iği] ortaya çıkmış oldu. Yine yerel seçimlerde "Şeffaf bele[di]yecilik" sloganları revaçtaydı. Güya belediye hizmet[leri] halkın gözü önünde olacaktı ve yolsuzluklar önlenece[kti]. Ama özellikle büyükkent belediyelerinde rüşvetin u[laş]tığı boyut "şeffaf belediyecilik"in asıl anlamını her[kese] öğretti. Şimdi siz "şeffaf sendikacılığı yaşama geçirm[ek] için uğraş vereceğiz" diyorsunuz. Bizim sendikal [de]mokrasimiz var. Sendikal demokrasi, yani işçilerin s[en]dikalarında söz ve karar sahibi olması tüm boyutlar[ıyla] hayata geçirilebilirse şeffaflığa ne gerek kalır ki? Yo[ksa] sendikal demokrasi ilke olmaktan çıkıyor mu? Belki "İşçiler nasıl olsa anlamaz" diye düşünüyorsunuz a[ma] biz de gazete okuyoruz, dünyayı izliyoruz. "Şeffaflık" demek? "Açıklık" demek. Yani herşey gözler önün[de] dilediğince konuş ve eleştir. Yani "Glasnost". G[las]nost'un diğer yüzü ne? Perestroyka. Yani "Yeniden y[apı]lanma"; yani iktidarın sallanmasına karşı iktidarı sık[ı]kıya koruma, elden bırakmama. Şimdi "şeffaf sendik[acı]lık"dan muradınız da yıllar sonra oturduğunuz koltuk[u] bir daha bırakmamak olmasın? İşçiler hesabı-kitabı [so]rebilir. Dilediğince konuşabilir, eleştirebilir ama se[ndi]kasının yönetiminin alacağı kararlara da boyun e[ğer]. Çünkü karar erki yönetimlerdir. Bu mu amaçlanı[yor]? Bunun için mi her düzeydeki kararlarda işçilerin bel[irle]yiciliğini sağlayacak olan sendikal demokrasi ye[rine] "Şeffaf sendikacılık" için uğraşacağınızı söylüyorsun[uz]? Böylece DİSK'te kuracağınız "iktidarınızı" sonuna [dek] korumayı mı amaçlıyorsunuz?

Altıncısı, işverenlerin devlete yatırmakla yük[üm]lü olduğu sigorta,vergi gibi kesintiler konusunda tak[ipçi] olacağınız şeklinde bir açıklamanız var. Bu oldukça [dü]şündürücü.İşçilerin çalıştıkları işyerlerinde kendil[erini] ilgilendiren her konuda denetleyici olmaları,alınan [ka]rarlara örgütlü bir biçimde müdahele etmeleri sını[f ve] kitle sendikacılığının bir ilkesidir. Fakat,işyerinde [de]netleyici olma ve yönetime katılma devletin görevl[erini] üstlenmek değildir.DİSK, kesintilerin ödenip ödenm[edi]ğini takip ederek devletin işlevlerini bir biçimde üs[tlen]meyi mi amaçlıyor? İşçileri ilgilendiren her konuda [de]netleyici olmaktan ve yönetimlere katılmaktan anla[dığı]nız maliye müfettişi olmak mı sadece?

Bizim yaşadığımız deneylerden öğrendiğimiz ş[u] var: "Şeffaflık" sendikal demokrasiyi ortadan kaldır[ıyor], "çağdaşlık" sınıfların varlığını reddediyor, "toplu[msal] uzlaşma" ise işçi sınıfının mücadelesinin yerine o[tur]maya çalışılıyor. Yılların Türk-İş'inden kurtulmak [iste]yen işçilerin karşısına yeni bir Türk-İş mi çıkarmak [isti]yorsunuz?

Nasıl bir DİSK istediğinizi anlayabilmemiz için soruları yanıtlayınız, Sayın Baştürk."

İŞYERLERİNDEN İŞÇİ

Namlusu işçi sınıfına yöneltilmiş bir silah

Grev kırıcılığı

Grev;

İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanabildiği böylelikle gücünün bilincine daha çok vardığı en etkili mücadele araçlarından birisi. Aynı zamanda işçiler arasında birlik, dayanışma ve mücadele duygusunu gelişüren bir araç;

Grev;

Bir savaş okulu. Sermaye sınıfıyla işçi sınıfının karşı karşıya geldiği bir kavga meydanı.

Bu kavga meydanında işçinin elindeki en büyük silah kandi özgücü, üretimden gelen gücü. Buna karşılık kapitalistin elinde bir çok silah var. Kendi koyduğu yasalar, kendi denetimindeki devlet mekanizmaları kolluk kuvvetleri ve sarı-uzlaşmacı, işbirlikçi sendikalar.

Kapitalistler kendileri için en büyük tehlike olarak gördükleri işçi sınıfının elindeki grev silahını etkisizleştirmek için işte bütün bu silahları kullanır. Bu silahlarla grevleri engellemeye çalışır. Engelliyemezse de grevi kırmaya çalışır.

Grev kırıcılığı, yasaların, kolluk kuvvetlerinin, açık tehdidinin yetersiz kaldığı noktada yada onlarla birlikte grevi başarısızlığa uğratmak için kapitalizmin ürettiği bir karşı-önlem.

Grev kırıcılığının yaşama geçirilmesinde en önemli unsur ise bizzat sınıfın içinden çıkan bilinçsiz, kandırılmış işçiler, satılmış temsilciler, işbirlikçi sendikacılar.

Kapitalizmin insanı kendi emeğine, kendi emeğinin ürünlerine yabancılaştıran, insanı insanın kurdu yapan onu tahrip eden çarpıtan ideolojisine kişinin kendi özelinde işsiz kalma korkusu, küçük çıkarlar sağlama dürtüsü eklendiğinde grev kırıcılık olgusu ortaya çıkmaktadır.

Sermaye sınıfı, hemen her işçi eyleminde bu silahı kullanmaya çalışır. Evet! Bu bir silahtır. Namlusu işçi sınıfına yöneltilmiş bir silah. Tetiğinde de kapitalistin parmağı olan bir silah. Sınıfın en etkili eylemlerini (işgal, direniş ve grev) hedef alan, sınıfın ortak hareketini, dayanışmasını, güven bağlarını tahrip eden dağıtan bir silah.

Yaşananlar ve deneyimler, kapitalistin bu silahı iki biçimde kullandığını göstermektedir.

*Sınıfın içinden çıkan unsurlarla,

*Sınıfın dışından gelen uzmanlar eliyle.

Şüphesiz ki işçi sınıfı açısından en tahrip edici olan sınıfın içinden çıkan unsurlarla gerçekleşen grev kırıcılığıdır. Yani bilinçsiz, kandırılmış işçi ve işbirlikçi sendikalar eliyle oluşturulandır. Bu ikisi aslında bir bütünün iki parçasıdırlar. Birlikte vardırlar. Kapitalist düzenin onlara verdiği rolü, bilinçli-bilinçsiz her durumda yerine getirirler. Bazen onları faşist bir askeri darbenin destekçilleri, bazen de bir işçi grevinin, fabrika işgalinin kırıcıları olarak görürüz.

Bunların yerine getirdikleri fonksiyon bazı durumlarda, yasalardan, kolluk kuvvetlerinden daha etkilidir. Çünkü eylemi kırarak saflarda yılgınlık, umutsuzluk, güvensilik yaratırlar.

Bilinçsiz, kandırılmış işçi yaşamının herhangi bir kesitinde ahlaki zayıflığı ile de çakışıyorsa rahatlıkla grev kırıcı rolünü oynayabilir. Sonuçlarını kavramadan yaptığı tahribatı, sınıfdaşlarına verdiği zararı anlayamadan gerçekleştirir bu eylemi. Çünkü, "Ekmek parası için", "Çoluk çocuğuna bakabilmek için" yapar bunu. "İşini kaybetmek istememektedir", "Bu zamanda kim kimin derdiyle ilgileniyor ki", "Sokakta yıkılıp kalsan kimse ne oldu diye sormuyor", "Aç ve işsiz kaldığımda bana kim bakacak". Grev kırıcısı işçinin mantığı budur.Her allahın günü, radyodan, televizyondan, gazetelerden öğrendiği budur çünkü. Kapitalistlerin denetimindeki iletişim araçları şu temel fikri yayıyor her gün: "İnsan insanın kurdudur, dikkatli ol. Sen ve ailen varsın, gerisi boş laf" bu etkilenmeyle bilinçsiz-kandırılmış işçi milyonlardan oluşan dev bir ailenin mensubu olduğunu hissedemez. Bu dev ailenin birleşik eyleminin ülkeyi ve dünyayı değiştirebileceğini anlayamaz.

İşbirlikçi sendikacı ise rolünü bilinçli bir şekilde oynar. Neyin ne olduğunu domuz gibi bilmektedir. Tercihini bilinçli olarak patrondan yana yapar. Çünkü konumunu patronlara ve onların ideolojisinin şekillendirdiği bilinçsiz, kandırılmış işçilere borçludur. Grev kırıcılık rolünü gerek işyeri bazında, gerekse de ülke genelinde bilerek yerine getirir. "Vatan, millet, sakarya"yı kullanır. "Milletimizin yüce çıkarlarından" söz eder. "Çalışma barışı" en çok kullandığı söylemdir. "Çalışanlar hakalarını almalıdır. Ama ülke çıkarları da göz önüne alınmalıdır". "Yıkıcı değil ricacı olunmalıdır". Bunlar 12 Eylül cuntasını desteklerken de, ona genel sekreterini bakan olarak verirken de, Paşabahçe, Sastaş, Segura ve Pancar Motor'u görmezden gelip hiç bir dayanışmaya girmeyip eylemleri sınırlamaya çalışırken de işlerini bilerek yapmışlardır. Grevi işçiler için en olumsuz koşullarda yapmayı dayatan 2821-2822 sayılı sendikalar, toplusuzleşme, grev ve lokavt yasaları bunların hükümete bakan verdiği dönemde çıkarılmışur.

Sınıf bilinçli, duyarlı, namuslu, "işçi gibi işçi" olan işçiler bu ikilinin bilinçli-bilinçsiz grev kırıcı faaliyetlerine izin vermemelidirler. Yaşanan deneyimler grev kırıcılara karşı yumuşak tavrın, "o da haklı, adam bilinçsiz, çoluk-çocuğu için çalışıyor" tutumunun grevin ya da direnişin yenilgiyle sonuçlanmasına neden olabileceğini göstermektedir. Çünkü eğer içeride çalışan varsa bunlar bir yandan patronun dayanma gücünü arttırırken bir yandan direnişçi işçilerin moralini bozarak kazanma azmini, inancını, dayanışma, güven ve birlikte hareket duygusunu tahrip eder. Kazanma azmini kaybeden işçi eylemi sürdüremeyecektir. Ve giderek grev kırıcılara yenileri eklenecektir. Geçtiğimiz günlerde yenilgiyle biten Birgi grevi bunun en son örneğidir.

İşbirlikçi sendikacının grev kırıcılığı bu denli tahripkar değildir. Eğer grevci-direnişçi işçi eyleminde bir bütün halindeyse, birbirine kenetlenmiş ise; kendi özgücüne dayanan grev-direniş komitelerini oluşturmuşsa, hem patrona hem de işbirlikçi sendikaya karşı eylemini savunabilir ve başarıya ulaşabilir.

Grev kırıcı "işçiye" önce ikna, sonra da tecrit yöntemi uygulanmalıdır. Grev kırıcı sadece çalıştığı mekanda değil yaşadığı mekanda da tecrit edilmelidir. Kahvede kimse ona selam vermemelidir. Önüne çay bile konmamalıdır. Evinden çıkamaz, utancından kimsenin yüzüne bakamaz hale getirilmelidir. Aileler aracılığıyla eşi ve çocukları da uyarılmalı yaptığı işin kötülüğü onlara da anlatılmalıdır. Ve yaşananlar, eğer bu yöntemler de kar etmezse grev kırıcının ertesi gün İŞE GİDEMEYECEK HALE GETİRİLMESİ'ni buna cesaret edememesini gerektirmektedir. Bunu yapmak zorundayız. Grev kırıcı bizim grevimizi kıracağına biz onu kırmak zorundayız.

İşbirlikçi sendikacının grev kırıcılığı ise daha dayanaklı, daha kalıcı ve uzun vadelidir. Kurnazca ve bilinçlidir. üstelik yasal bir zırhla donanmıştır. Elinde insanları kandırabileceği, avlayabileceği fonlar bulunmaktadır. Bunlar bugüne kadar yüzlerce grevi-direnişi kırmış, yenilgiye uğratmış, patronlara satmıştır. Bir ayakları devlete, bir ayağı holdinglere dayanan örgütlü bir güçtürler. Sınıf, bunlara karşı kendi özgücüne dayanan, söz-karar sahibi olduğu örgütlenmelerini yaratabilirse, grev ve direnişini bu örgütlenmelere dayanarak sürdürebilirse başarılı olabilir. Patrona karşı girişilen bu savaşta(grev-direniş) bir de işbirlikçi sendikacıdan gelen saldırıya maruz kalırsak kendi özgücümüzden. kendi örgütlülüklerimizden başka neye güvenebiliriz ki?

Kapitalizm, grev kırıcılığını bir de sınıfın dışından gelen unsurlarla organize etmektedir. Amerikan icadıdır bu yöntem. En ünlü uygulayıcısı da Pinkerton Dedektiflik Bürosudur. İşçi hareketinin düzen yanlısı sendikalar ve sendikacılar tarafından denetim altında tutulamadığı dönemlerde bir yöntem olarak kullanılmaktaydı. Örneğin ABD'de 19. yüzyıl boyunca ve 1915'lere, kadar yaygın olarak uygulanmıştır. İşveren tarafından kiralanan Pinkerton Ulusal Dedektiflik Bürosu elemanları işyerine gider, grevci işçilere silah ve sopalarla saldırarak grevi kırarlardı. Tabi polisin koruyuculuğu altında. Bu çatışmalarda bir çok grevci Pinkertonlarca öldürülmüştür. Pinkertonların verdiği ilanlarda şöyle yazardı; "işçilerin arasına karışın! elebaşlarını ezin!"

Bu yöntem ülkemizde 12 Eylül öncesinde zaman zaman MHP'li faşistler eliyle işkenceci eski polis şeflerinin yönetiminde uygulanmışur. CIA ile de bağlantısı olduğu bilinen Murat Bayrak'ın Sancak Tül fabrikası, bunların üslerinden biriydi. Bu fabrikada işçiler ve devrimcilerle Murat Bayrak'ın komandoları arasında kanlı çatışmalar olmuştur. Bir diğer örnek de Ilgaz Aykutlu'dur. 12 Mart'ın İstanbul Siyası Şube müdürü Ilgaz Aykutlu, eline geçirdiği devrimcilere bizzat işkence yapmasıyla ünlenmişti. 1973'te İstanbul dışına tayini çıkınca istifa etti ve 1976'da bir hukuk bürosu kurdu. Görünüşte işverenlere müşavirlik hizmeti veren bu büro, gerçekte grev kırıcılığı faliyetlerini organize ediyordu. Özellikle müteahhitlik-inşaatçılık firmalarına çalışan Aykutlu, çevresine topladığı faşist-lümpen kırması bir toplulukla, DİSK'e bağlı ilerici Yapı-İş sendikasının örgütlü olduğu şantiyelerde grev kırıcılığı yapıyordu. Ilgaz Aykutlu'nun1979'da devrimciler tarafından vurulmasıyla, grev kırıcısı topluluk dağıldı.

12 Eylül sonrasında bu yöntemin uygulandığı en önemli örnek, COCA-COLA grevi oldu. 1990 yılının Eylül ayında grevin başlamasından kısa bir süre önce İşletme Müd[ü]rafından işe alınan 200 kadar grev boyunca çalıştılar. İşçilik[...]leri olmayan bu insanlar yap[...] üretim sırasında makinelere verdiler, şişeleri kırdılar, COC[A-CO]LA yerine şurup ürettiler.. Bi[...]dan da grevdeki işçilere sataş[...] şu grevi çabuk bitirin, daha ki[...] çok grevimiz var" diyorlardı. B[...] kimin organize ettiği bilinme[...] beraber Kadıköy MÇP bürosu a[...]ğıyla getirildikleri söylenmekte[...]

COCA-COLA örneğinin [...] bazı ipuçları var. Ülkemizde "P[inker]tonvari", " Amerikan işi" bir gr[ev kı]rıcılığını organize edip uygulay[a]cak profesyonellerin ve onların [çev]rindeki faşist toplulukların v[...] Şimdi onlar pusuda bekliyorl[ar]. aşamada onlara pek ihtiyaç yok. [Çün]kü işçi hareketi düzen sınırların[ı aşa]bilmiş , işbirlikçi-devletçi se[ndika] bürokratlarının denetiminden olarak kurtulabilmiş değil.

Ancak önümüzdeki dönem gelişmelere gebedir. Seçim son[rasın]da, tüm düzen partilerince kabu[l edi]len ve uygulanması gerekli g[örü]len "acı reçeteler" işçi sınıfına ve e[mek]çilere katlanılması güç yükler g[etire]cek. Bu durum, sınıfı daha şim[diden] ipuçları görülen "Zonguldak, [...]bahçe, Sastaş, Segura, Pancar M[otor] işgal ve direnişlerine benzer eyl[em]liklere sıklıkla ve kitlesel olara[k] neltebilir. Böyle bir olası yö[nelim] Türk-İş'in işçi hareketinin önüne [çek]tiği tüm düzen barikatlarını aşı[la]cecektir. İşte böyle bir dönemde [...] di kendilerine pek iş düşmey[...] COLA grevinde olduğu gibi o[rtaya] çıkacaklardır. Grevlerimize, di[reniş]lerimize saldırıp kırmaya çalışac[ak]ra karşı hazırlıklı olmalıyız. Bu[...]den yaratacağımız işyeri örgüt[...]leri ile, Dev-İşçi'mizle...

Başkası savunurken davasını
Seyirci kalan kişi
Artık açmalı gözünü
Katılmamış da olsa kavgaya
Sonunda paylaşacak bozgunu
Bir kenarda durmak falan bo[...]
Ne yapsa kaçamayacak kavg[...]
Kendi davası için dövüşmeyen
Dövüşecek düşmanın davası i[...]

B.BRECHT

SAHİBİ: Çetin UYGUR
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Günnur İLHAN
Adres: Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hüdaverdi Apt. Kat: 5 Cağaloğlu İstanbul
Tel-Fax: 528 16 73
Baskı: Sonbevadis Mat.
ÜRETENLER: Çetin Uygur, Günnur İlhan, Füsun Demiralp, Yaşar Kanbur, Kader Gören, Murat Doğan, Ali Ateşoğulları, Naci Alpkan, Orhun Çoban, Hüsamettin Aytaş, Recai Soydan, Sinan Seferoğlu, Semra Hatinoğlu, Özgür Ünal, Adnan Canınız, Ferda Koç, Yusuf Yıldız, Adil Boztaş, Yılmaz Kartal, Veysel Aydın, Hilmi Begdincan, Ertuğrul Bilir, Gülsüm Polat ve işyerlerinden işçiler.

ANKARA BÜRO: İzmir Cad. Elgün Sok. 13/12 Kızılay, Tel: 231 18 14
İZMİR BÜRO: Kahraman Mescit Mah. 842. Sok. No: 9 Konak, Tel: 19 89 28
ADANA BÜRO: Tepebağ Mah. 10. Sok. No: 32 Kat: 3, Tel: 12 44 61
İZMİT BÜRO: Demiryolu Cad. Yeni Cuma İşhanı No: 142 Kat: 4, Tel: 14 21 67
ESKİŞEHİR BÜRO: İstiklal Mah. No: 58/4, Tel: 11 31 39
GEBZE BÜRO: Hacı Halil Mah. 1424. Sok. No: 2/10 Aykan İşhanı

Memur [illegible]endikalarında MÜHÜRLER SÖKÜLDÜ

Çalışanları Sendikaları'nın bundan sonra neler [illegible]kları önemli. Bu günkü görev, hedefleri iyi tespit edip, [illegible]araç ve yöntemlerle yüzlerini kitlelere dönmeleridir.

[illegible]muz 90 eylemlilikleriyle [illegible]ik-demokratik haklarının [illegible]ı yolunda harekete geçti- [illegible]ı süreçte memurlar sendi- [illegible]az şeklinde herhangi bir [illegible]bulunmamasından da yarar- [illegible] sendikalarını kuran kamu [illegible]an, Türkiye'de önemli bir [illegible]et unsuru olduklarını gös-

[illegible]memur eski memur değil [illegible]er. Eski memur değildiler. [illegible]ski statülerinden eski hak- [illegible] çok şey yitirmişlerdi. Me- [illegible]i memur değildir çünkü [illegible]itlesinin önemli bir kısmı- [illegible]ıp kucaklayamama gibi [illegible]ir eksikliği taşımasına rağ- [illegible]ndikalaşmıştır. Memurlar [illegible]deki ölü toprağını atıp ses- [illegible]kselmişlerdir. [illegible]es siyasi iktidar tarafından [illegible]e meşru sendikalarının [illegible] açık" yerler olarak tanım- [illegible]eyfi bir şekilde kapatılma- [illegible]ulmaya çalışılmıştır. [illegible]1991 tarihinde Eğit-Sen, [illegible]1 tarihinde Tüm-Bel-Sen [illegible]dan Tüm-Sağlık-Sen son [illegible]arım-Sen işte bu keyfi ge- [illegible]e kapatılmıştı. [illegible] karşılık kamu çalışanları [illegible]li gerekse hukuki boyutta kapatma kararına karşı tavır geliştirdiler.

Bu süreçte Eğit-Sen 6. İl İdare Mahkemesi'ne başvurdu. Mahkeme yürütmeyi durdurma kararı aldı. Fakat Valilik bu karara rağmen mühürleri sökmedi.

100 kadar sağlık emekçisi diğer sendikalardan memurların da katılımıyla halaylar çekerek münrü söktüler

Kamu çalışanlarıysa "Meşruluğumuz Yasallığımızdır" "Mühürleri Sökeceğiz" dediler. Ve 14 Eylül günü eğitim emekçileri yaptıkları basın açıklamasıyla "yargı kararlarını uygulayacak merci bulamadığımızdan mahkeme kararlarını bizler uygulayarak, bundan böyle bu yasal ve meşru haklarımızı kullanarak, keyfilik karşısında sessiz kalmayacağımızı buradan duyuruyoruz" diyerek mühürleri söktüler.

16 Eylül günüyse Tüm-Bel-Sen mühür söktü. Tüm-Bel-Sen ve Eğit-Sen'i, 100 kadar Tüm-Sağlık-Sen'li sağlık emekçisinin mühür sökmesi izledi (21 Eylül). Diğer sendikalardan memurların da katılımıyla halaylar çekildi. Tarım-Sen 21 Eylül günü mühür sökme kararı aldı.

Mühürleri söken Memur sendikalarının bundan sonraki süreçte neler yapacakları önemlidir. Hedeflerini iyi tespit edip, uygun araç ve yöntemlerle yüzlerini kitlelere dönmeleri önlerinde acil bir görev olarak durmaktadır. Bu görev, mühür sökme eylemine katılımdaki düzeyinin düşüklüğünde kendisini çarpıcı bir şekilde açığa çıkartmıştır. Devrimci kamu çalışanları mücadelenin meşruluğunu dar sohbetlerin dışında, kitleler içinde yaşam bulan bir anlayışla bürosunda, okulunda, sınıfında tartıştırarak sahiplendirebilir. Ancak bu şekilde kitleler aktif olarak somut sorunlarına sahip çıkabilir, inisiyatif koyabilir. Bu süreç aynı zamanda var olan örgütlülüklerin sorgulandığı, birim örgütlülüklerinin inşa edildiği, kitlelerin politize olabileceği bir zeminin de yaratılabilmesine hizmet etmelidir. Bugünden yarına oluşturulacak örgütlenmelerin bu anlayışla ete kemiğe büründürülebileceği açıktır.

Keyfilik karşısında sessiz kalmayacağız diyen eğitim emekçileri 14 Eylül'de yaptıkları basın açıklamasından sonra mührü söktüler.

Bu anlayışın geliştirilmesi oluşturulan -oluşturulacak olan- örgütlenmelere yönelik saldırıların karşısına yarın kitleler halinde dikilmeyi sağlayacaktır.

Fiili sendikacılık sendika yönetim kurulunun dışında kitlelerin inisiyatifinde uygulanır hale gelecektir. Yani örneğin mühür sökme kararını kitleler alacak Sendika Yönetim Kurulu bunu uygulayacaktır.

Bugün bir buçuk milyonun üzerinde kamu çalışanının bulunduğu Türkiye'de siyasi iktidar ve muhalefet partileri seçim atmosferinde "sendikalaşmanızdan yanayız" diyerek "bize oy verin"diyorlar.

Devrimci kamu çalışanları somut sorunları için mücadele ederken bir yanıyla da bugüne kadar ki uygulamaların hesabını sormak hem de kitlelerle tartışarak onların yalanlarının hesabını sormak-sordurtmak durumundalar.

[illegible]mit Belediyesi'nde direniş bitti

İşçilerin Sesi/İzmit

İzmit Belediye işçisinin [illegible]na ortalama 11 milyon [illegible]için 18 Eylül'de başlattığı [illegible]anlaşmaya varılması üze- [illegible]erdi. Anlaşma gereği; [illegible]enişten dolayı işten çı- [illegible]disiplin kuruluna verme [illegible]ak. [illegible]enişte geçen süre ücret- [illegible]meyecek. [illegible]yal haklara karşılık [illegible]e 1 maaş ikramiye (dire- [illegible]nda 1 maaş ödendiğin- [illegible]m 2 maaş ediyor). [illegible]000 TL.'lık BELDE [illegible]tumanya fişi [illegible]000 TL.'lık Sümer- [illegible]alışveriş [illegible]ton kömür [illegible]8'den kalan Ramazan [illegible]sı [illegible].91'de Eylül maaşı [illegible]0.91'de sosyal haklar [illegible]ıda 1 milyon TL. ödene- [illegible]1.91'de kalan diğer hak- [illegible]görüşülerek takvime bağ-

[illegible]aklar direniş sonucu mu [illegible]di? [illegible]ruya evet demek oldukça [illegible]nkü direnişin başladığı [illegible].9.91) Başkan Sefa Sir- [illegible]afından yukarıdaki mad- [illegible]r aracı vasıtası ile teklif [illegible] sendikanın teklifi kabul [illegible] öğrenildi. Bu bilgi sen- [illegible]fından da doğrulandı. Bu durumda "'88'den bu yana biriken alacaklar için neden beklenildi ve tam da seçim ortamında direniş gündeme getirildi" ve "Neden işçilere Sirmen'in teklifi iletilmedi" ya da "İşçilerin haklarının tümünü alma kararlılığına rağmen 6 gün sonra ilk teklif üzerinden anlaşmaya varıldı" soruları yanıt bekliyor.

Sendika yönetiminin direniş öncesi verilen teklifi reddedip, direniş sonucu elde edilmiş gibi lanse etmesinin, kendi hanesine artı puan eklemek kaygısından kaynaklandığını söylemek abartı mı olacaktır? İşçilerin haklı tepkilerini, meşru silahları olan direnişi gündeme getirerek kişisel kaygıları için **art niyetle** kullandıklarını söylemek işverenden yana mı tavır almak olacaktır? Sendikal mücadeleyi toplu sözleşme ve ücret mücadelesine indirgeyen, işçi çıkarımını dahi "savunan" bir anlayışı reddetmek işverenin ekmeğine yağ sürmek midir?

Bugün pekçok belediyede olduğu gibi İzmit Belediyesi'nde de bir yığın sorun var. Bu sorunların en başında siyasi yönetimlerin belediyeleri "arpalık" olarak gören anlayışlarının sonuçları vardır. Artık sağır sultan dahi biliyor ki; ANAP, SHP ya da DYP ya da onların karikatürü diğer partiler, hangisi gelirse gelsin belediyelerin kadrosuna "kendi adamı"nı almakta ve ilk fırsatta da işçi fazlası gerekçesi ile -çoğu kez gerekçe bile göstermeksizin- işçi kıyımına gitmektedir. Sendika yönetimleri de bu duruma "atılan atanın adamı", "hiçbir iş beğenmiyorlar" gibi anlamsız gerekçelerle sessiz kalmaktadırlar. Pekçok altyapı sorununun çığ gibi durduğu ülkemizde belediye işçisinin "fazla" olması mümkün olamaz. Bu olsa olsa anın politikasını yapan çıkarcı bir kafanın beceriksizliğidir. Ne belediyelerin arpalık görülmesinin, ne yanlış istihdam politikasının, ne de belediyelerin parasının olmayışından işçi sorumlu değildir.

Oysa tüm bu sorunların faturası işçiye kesiliyor. Örneğin İzmit Belediyesi'nin çözmesi gereken pek çok sorun, yapılması gereken pek çok hizmeti vardır.

Nasıl işçi fazlası olabilir? Direnişin 5. gününde Sefa Sirmen'in direniş sürerse işçi çıkartmak zorunda kalacağından sözetmesi ne kadar anlamlı? "Milyonlarca liralık gelirin belediye kasasına girdiği" bilinirken nasıl olur da işçilerin alacaklarına sıra gelince parasızlıktan sözedilebilir? Sendikanın, işçilerin alacaklarına karşılık belediyeye ait araziden 150 metrekarelik arsalar halinde ödenmesi teklifine sıcak bakmayan SHP'li başkan nasıl olur da aynı arsaları İzmit'in tanınmış bir müteahhidine 8.5 milyara satar? Oysa aynı arazi için sendikanın önerdiği rakam tam 21 milyar idi. Bu belediye kaynaklarını peşkeş çekmek değil de nedir?

Belediye işçilerinin üzerlerinde oynanan çıkar oyunları artık son bulmalıdır. Belediye işçisi siyasi idarelerin "arpalığı" olan belediyelere artık sahip çıkmalıdırlar. Sendikalarına sahip çıkmalıdırlar. Bu ise ancak, örgütlü bir güç olunursa mümkündür. tek tek onun bunun adamı olmak kimseyi kaçınılmaz sondan kurtaramıyor. Belediyelerde çalışan sınıf bilinçli önder işçilerin yılmadan, usanmadan işçilere bunu anlatmaları, işyeri örgütlülükleriyle birliği sağlamaları gerekiyor. Belediye işçileri üzerlerinde oynanan oyunları ancak işyeri komite ve konseylerinde örgütlenerek boşa çıkarabilirler.

İşçiler örgütlü güçleriyle devrede oldukları zaman, ne sendikacılar alay edercesine işçilerin direnişinin içini boşaltıp kendilerine yontabilirler, ne işçilere peygamber sabrı zikredip alacakları için 3 yıl bekletebilirler, ne de belediyeden işçi çıkarımı meşru bir olaymış gibi lanse edilebilir.

Artık örgütlü olmak gerekiyor. Artık örgütlü bir güç olarak hesap sormak gerekiyor. İşçiye güdülen oy pusulası olarak görenlere hesap sormak zamanıdır. Sendikaların kongrelerinden kongrelerine arz-ı endam edip, mücadeleyi ücretle sınırlayan sendikacılara, seçimden seçime bol vaadlerde bulunan politikacılara artık sormak gerekiyor; "11 yıldır işçilerin gaspedilen hakları iç in ne yap tın?

Seni ben getirdim oturduğun koltuğa, yetkilerini benim adıma, bana karşı kullanmaktan başka ne yaptın bugüne kadar?" demek gerekiyor. Artık, "yaptıklarının, yapabi-lecekken yapmadıklarının hesabını ver bakalım" demenin zamanıdır. Hesap sormanın zamanıdır.

[illegible]i belediyeden sendikasızlaştırma operasyonu

[illegible]endika gelecekse [illegible]iz getiririz"

(İşçilerin Sesi-İzmit)

[illegible]t Belediyesi tarafından satın alınan Otel Altınnal'da sendikasızlaş- [illegible]perasyonu "şimdilik" başarıya ulaştı. SHP'li belediye başkanı Sefa [illegible], uzun süren bir çalışma sonucu yetkiyi alıp sendikalaşarak toplu- [illegible]e prosedürünü başlatan 40 otel işçisini "Bana güvensiz olanlarla [illegible]m" diyerek işten attı. Daha sonra sendikadan ayrılmaları koşuluyla [illegible]geri çağıran belediye başkanı, Toleyis sendikasından ayrılarak iş- [illegible]pan işçilerin ücretlerine %1130 oranında zam yaptı. Altınnal çalı- [illegible]1984 yılında yine Toleyis'te örgütlenmeye çalışmışlar ancak işvere- [illegible]kısı ve işten atılmalar sonucu sendikalaşamamışlardı.

[illegible]P'li belediye başkanı Sefa Sirmen "Sendikaya karşı değiliz, sendika [illegible]se de biz getiririz" diyerek olayı şöyle açıklıyor; "Orayı satın aldı- [illegible]a sendika yoktu. Çalışanları da devraldık. Amacımız orayı doğume- [illegible]nüştürmekti. Bu arada Çalışma Bakanlığı'ndan sendika yetkisi gel- [illegible]u iyi karşılamadık, çünkü orası özel sektördeyydi. Belediyenin ka- [illegible] olduktan sonra kendilerinin oldu demektir. Bu durumda haber ve- [illegible]n Isendika getirilmesi bize güvensizlik duydukları anlamına gelir. [illegible] bize güvenmeyenlerle çalışmayacağımızı söyledik. Sendikal hakla- [illegible]rşı çıkmamız söz konusu değildir."

[illegible]zamanlar komünizm ha geldi ha gelecek korkusu öyle sarmıştı ki [illegible]ni, "Komünizm gelecekse onu da biz getiririz" demişlerdi. Öyle ya [illegible]lemenin, etkisizleştirmenin en kolay yöntemi. Yaklaşan erken se- [illegible]efa Sirmen'in partisine "Memura-işçiye sendika" sloganı attırıyor. [illegible]udaki samimiyetsizlikleri ise pratikte teşhir oluyor. Siz belediye yö- [illegible]e işçileri katmayınız, sonra da işinize geldiği yerde "Belediyenin [illegible]çinindir" deyiniz. "Sendikaya karşı değiliz" deyip ipler elinizde ol- [illegible]noktada "küstüm" politikası izleyiniz, küskünlüğünüzün faturasını [illegible]emek olan işsizlikle damgalayınız. Evet haklısınız "Önce insan"dır [illegible], "Belediyeler halkındır". Ama bu doğruların içini boşaltmanıza, si- [illegible]malzeme yapmanıza komediye dönüştürmenize artık katlanmak [illegible]ün değildir. Ya bu söylediklerinizi yaparsınız (!) ya da bu değerleri [illegible]maktan vazgeçersiniz.

BEYBİ'DE GREV OYLAMASI VE SONUÇ

Maslak'ta kurulu 160 işçinin çalıştığı Beybi lastik eldiven fabrikasında, Laspetkim-İş sendikasınca yaptırılan grev oylamasında daha önce 48'e 45 "greve evet" çıkmıştı. Bundan birkaç gün sonra yapılan ikinci oylamada ise 87'ye 28 "greve hayır" sonucu çıktı. Beybi baştemsilcisinden alınan bilgiye göre ikinci grev oylaması işçilerin isteğince yapıldı.

Sendika grevin yapılmasına karşıydı. Japon tipi sendikacılığın hayranı ve uygulayıcısı Vahdettin Karabay "grev her iki tarafın da yararına değil" diyerek Beybi Lastikte ki" grevin engellenmesinde bizzat öncülük yaptı. Bir başka yönetici "işveren sizin reddettiğiniz ücreti kabul edecek bir sürü işsizi işe alabilir" diyerek Vahdettin'in öncülüğüne Özalvari katkıda bulundu.

Sonuçta Beybi Lastik'te sözleşme imzalandı. İmzalanan sözleşme Beybi patronlarının dayatmalarını kabullenen, işçilere ne ekonomik ne de demokratik açıdan elle tutulur bir kazanım sağlamayan geri bir sözleşmedir.

Laspetkim-İş, her geçen gün Vahdettin Karabay ekibinin elinde Japon sendikacılığını gerçekleştirme yönünde yeni adımlar atıyor. Sınıfın hak ve çıkarlarını savunmak yerine, işyerinin verimliliği ve şirketin çıkarlarını savunmayı hedef olarak koyan bu model; işyeri örgütlülükleriyle engellenebilir. Yananlar Beybi Lastik işçilerine bunu dayatmaktadır.

Beykoz Belediye İşçileri İş Bıraktı

Beykoz Belediye'sinde çalışan 600 işçi üç arkadaşlarının işten atılması üzerine 13 gün boyunca iş bırakarak, atılan işçilerin geriye alınması talebinde bulundular.

Atılan işçilerin ikisi Disiplin Kurulu kararıyla işten çıkarılılırken, sözleşmeli olarak çalışan üçüncü işçinin sözleşmesi yenilenmedi.

İşten çıkarmalar üzerine Belediye-İş Sendikası Beykoz Şubesi disiplin kurulu kararının usulsüz olduğunu açıklayarak eylem kararı aldı. 11 Eylül günü işçiler eliyle yapılan bütün belediye hizmetleri durdu.

Bu arada üç işçi de belediye binası yanında kurdukları çadırda, ilk günden itibaren açlık grevini sürdürdüler.

Iş bırakma eylemine, 600 Belediye işçisinin hemen hepsi katıldı ne var ki eyleme sürekli sahip çıkan işçi sayısı 100'ün üzerine çıkmadı.

Belediye işçileri, atılan işçilerin kişisel özellikleri, bu kişilerin atılmalarının ise birden çok gerekçesinin oluşu, eyleme kendisinin değil, sendikasının kararıyla gidişi gibi nedenlerle eyleme tam olarak sahip çıkmadı.

Eylemin, ilk haftasından itibaren de "bitirilmesi" tartışmaları gündemi belirledi.

İşçilerin bir kısmı eyleme tümden duyarsız davranırken, bir kısmı "Biz bu saçmalığın bu kadar sürebileceğin hiç düşünmemiştik" diyebiliyordu. Aynı direnişçi işçilerin bir bölümü "Bu belediye başkanı Saddam gibi, adam söz dinlemiyor hem kendisine, hem bize, hem de partiye zarar veriyor" derken, öte yanda bir grup işçi de "Biz Belediye Başkanının görüşünden değiliz ancak bu işi de desteklemiyoruz. Ama sendikamız karar aldı işçileri bölemeyiz" diyordu.

"Atılmaların keyfi" olduğunu savunan bir grup işçi ise eyleme sahiplendi ve sürdürdü.

Gelişen olayda Belediye yönetiminin haklı olduğunu savunan bir grup işçinin eylemin sürdürülmesi konusunda referandum istemesi tartışmaları yoğunlaştırdı.

Direnişin 13'üncü gününde, eylem konusunda yeterince ikna olmayan bir grup işçi işbaşı yaparak mahallelerde biriken çöpleri toplamaya başladı. Eylemi sürdürme eğiliminde olan işçilerle aralarında çıkan tartışma sertleşince, polis havaya ateş ederek olaya müdahale etti. Aynı gün atılan işçiler geriye alındı ve belediye işçileri eylemi bitirdi.

PTT işçileri sorunlarını tartıştı

PTT işçileri dayanışma gecesi 21 Eylül akşamı Zafer Sineması'nda yapıldı. Geceye 100-150 arası PTT çalışanı katıldı. İstanbul'daki 9 Müdürlüğün temsilcileri tarafından sorunların tartışılması ve şenlikle ilişkilerin sıcaklaştırılması hedefiyle düzenlenen gecenin duyurusu 2-3 günlük bir zamana sıkıştırılmış. Haber-İş İstanbul şube tarafından da gecenin iptal edildiği yolunda bir söylenti yayılmasıyla, işçiler arasındaki görüş ayrılıkları nedeniyle işçilerin bir kısını katılmama kararı da alınca katılım iyice düşük oldu.

Yapılan panelde 5 temsilci konuştu. Haber-İş'in sarı sendika olduğu, sınıf ve kitle sendikasına dönüştürmek için çaba harcamak gerektiği, delege seçimlerinde etkin olabilmek için sendika yönetiminin ayak oyunlarının engellenmesi, sandıkların müdürlüklere kurularak denetlenmesi, işyeri komite ve konseyleri temelinde örgütlenerek işçilerin bilinçlendirilmesi gerektiği söylendi.

Bir çok işçi de konuşmalar ve sorular bölümünde konuştu. "Sendikadan istifa", "Bir daha böyle sonuca ulaşmayan toplantılara katılmama" gibi yanlış ve örgütsüzlüğü artırıcı önerilerin yanında örgütlenme ve bilinç düzeyinin yükseltilmesini hedef alan öneriler de yapıldı.

3 sanatçının türküleri ve marşlarıyla gece bitirildi.

Seçim yaklaşırken... Seçim yaklaşırken... Seçim yaklaşırken... Seçim yaklaşırken...

DYP'nin Türk-İş'in taleplerine yanıtı:

ŞEYTAN ÜÇGENİ*

(*)"Altın Üçgen"

Türk-İş'i ziyaretinde oldukça rahat davranan Demirel, bütün sorunların çözümü için sihirli formülü (!) açıkladı.. Altın Üçgen adını verdiği bu formülde üçgenin üst köşesini demokrat devlet baba oluştururken alt köşelerini de özgür ve güçlü sendika ile anlayışlı işveren oluşturuyor.

İşçilerin Sesi/Ankara

Türk-İş'in siyasi partilerden taleplerine ilişkin düzenlemiş olduğu toplantı dizisine katılan ilk siyasi lider Süleyman Demirel oldu. Basının ve Türk-İş'e bağlı sendika yöneticilerinin yoğun ilgisini çeken toplantıda Şevket Yılmaz ve Demirel birer konuşma yaptılar. Şevket Yılmaz Demirel'i, işçi sorunlarıyla yakından ilgilenmesinden ve Türk-İş'in davetine ilk yanıtı vermesinden dolayı saygı ve sevgiyle selamladığını(!) ifade etti.

Demirel, Türkiye'deki sorunun hukuk, zenginlik ve tabiat olduğunu belirterek bu sorunların çözümünün ise; sanayileşmenin sağlanması, anayasanın değiştirilmesi ve çevrenin korunması politikalarında yattığını ifade etti. Türkiye'nin, hür dünyaya entegre olması gerektiğini, Yeni Dünya Düzenine eklemlenmek ve bunun gereklerini yerine getirmekten kaçınmayacağını açık-seçik ifade eden DYP lideri, IMF, Dünya Bankası ve TÜSİAD'ın önlem paketini şimdiden onayladığını da ilan ediyordu konuşmasıyla. Devletin ve toplumun yeniden tamirinin zorunlu olduğunu; çalışma hayatı ile teknolojik gelişmeler arasında her zaman çelişki olabileceğini; ama DYP'nin bu çelişkiyi insanları sıkmadan-incitmeden çözeceğini belirtirken, uygulayacağı ekonomik ve siyasi programın ANAP'ın programından farklı olmayacağını üstü kapalı biraz da utangaç bir tavırla beyan eden Demirel, çalışma hayatına ve işçilere yönelik açıklamaları ile de Türk-İş'ten yeterli ilgiyi toplayabildi.

TÜSİAD'ın dile getirdiği, seçimler sonrası şok tedbirlere karşı çıkmayan ve hatta kendisini beğendirmek için Tansu Çiller'le birlikte "ecel terleri" döken Demirel, Türk-İş toplantısında açıkladığı "şeytan üçgeni" ile bütün dikkatleri üzerine çekti. Hangi kaynak ve hangi yatırımlar sayesinde gerçekleşeceği belli olmayan vaatler adeta "bermuda üçgenine" girip kaybolan gemileri andırıyor.

Yirmiye yakın vaadin sıralandığı ve bunlar içinde işsizlik sigortasından, herkese iş-konut'a kadar, ücretsiz eğitim-sağlık hizmetinden, çağdaş yasaksız anayasaya kadar işçilerin lehine ne varsa içine alan bir "şeytan üçgeni". Demirel bunu "Altın Üçgen" diye tanımlıyor ve üçgenin köşelerini de; "Demokrat Devlet Baba", "Özgür ve güçlü sendika", "Anlayışlı işveren" oluşturuyor. Türk-İş'in taleplerini sunduğu bildiri ile aynı paralellikte konuşan ve bütün taleplerini şeytan üçgenine dahil eden Demirel, kendi evindeymişçesine "rahat" ve

"içten" davranabiliyordu. Türk-İş yöneticileri ile "yakinen" tanışan Demirel TÜSİAD'ta terlediği kadar bile terleyemedi. TÜSİAD'tan gerekli feyzi alan ve gerekli mesajları ileten Demirel üçgen hazırlamakta hiçbir sakınca görmüyor. Bütün vaatlerin 20 Ekim'den sonra kaybolacağı bir "Bermuda üçgeni". Demirel de bunun farkında olduğundan; "Eğer eksik kalan birşey varsa söyleyin. Onu da üçgenin içine dahil edelim" diyerek nasıl olsa üçgenin içine düşen her vaat kayboluyor. Böyle olduğu için de "her türlü vaadi bu üçgene sığdırmak olanaklı" hesabını yapabiliyor. 20 Ekim sonrasında DYP'nin isteği gerçekleşince, tıpkı bugünkü gibi bir toplantıda neler söyleyebileceğini şimdiden duyuyoruz; "DYP hükümeti olarak enkaz devraldık, enkazı enkaz olmaktan kurtarmak için sizlere verdiğimiz sözleri yerine getirmemiz olanaksız, 'Altın üçgen'ini de şimdilik unutun". **Altın üçgeni 20 Ekim'den sonra emekçilerin içine atılacağı bir "şeytan üçgeni"dir.**

İşçiler Türk-iş'i bastı

İşçilerin Sesi/Ankara

Keçiören Belediyesi'nde çalışan işçiler 2 ay kadar önce maaşlarını ve maaş farklarını alamadıklarından dolayı vezne önünde bekleme "eylemi" gerçekleştirdi. 1100 işçinin gerçekleştirdiği eylem sonrasında 92 işçi işten atıldı. Belediyenin seçmece yöntemlerle attığı işçileri sendika da sahiplenmediği için işçiler çaresiz bir bekleyiş içerisindeler.

Sendikanın (Belediye-İş) ve Türk-İş'in kendileri ile ilgilenmemesine tepki gösteren işçiler, Demirel'in Türk-İş ziyaretini fırsat bilerek Türk-İş'i bastılar. Demirel'in sendika yöneticileri ile yaptığı toplantıya alınmayan işçiler (DYP'nin de Türk-İş'in de işçi dostluğu (!) buradan anlaşılıyor) toplantı sonuçlandıktan sonra Demirel'in ve sendikacıların yolunu kestiler. İşçiler ellerinde bulunan, "İş yok, aş yok, çalalım mı", "Emeğe ve emekçiye saygı nerede", "Biz insan değil miyiz" dövizlerini çıkararak, "Fuat Alan'ı istiyoruz, Şevket Yılmaz'ı istiyoruz. Türk-İş nerede, muhalefet nerede" sloganları atarak eylemlerini sürdürdüler. İşçilerin çok gergin olmasından dolayı Şevket Yılmaz ve Demirel apar topar, Türk-İş binasından uzaklaştırıldılar. Fuat Alan'ı yakalayan işçiler tekrar bir toplantı yaparak sorguya çektiler. Fuat Alan'ın işçilere ihtiyaçlarını karşılamak üzere beşyüzer bin lira para vereceğini söylemesi üzerine işçilerde bir yumuşama gözlendi. SHP Genel merkezini davetsiz ziyaret etme önerisi Fuat Alan tarafından reddedilen işçiler beklemekten başka çaremiz yok düşüncesiyle Türk-İş'ten ayrıldılar. Sendikacıların bürokrat kafa yapısı ile işçilerin sorunlarını çözemeyeceğini hisseden ama bunu bilince çıkaramayan işçiler sendika engelini aşamadılar.

11 Yıl Yeter

11 yıl yetmez diyen polis saldırdı

(İşçilerin Sesi-Ankara)

12 Eylül'ün 11. yılında çeşitli demokratik kitle örgütlerince düzenlenen etkinliklerin ilki olan İHD sergi açılışında polis saldırdı, 20 kişi gözaltına alındı.

İHD Ankara şubesince düzenlenen "Resim, slayt ve fotoğraflarla 12 Eylül" sergisi açılışına 300 dolayında insan katıldı. Ayrıca Ankara Emniyeti de çok sayıda resmi ve sivil ekiple davetsiz olarak çevredeki yerini almıştı. Sergi, 12 Eylül günü 12:30'da Kızılay'da Büyükşehir Belediyesi İmar Daire Başkanlığı sergi salonu önünde yapılan konuşmalar ve okunan "11 yıl yeter" deklerasyonuyla açıldı. Özetle şunlar belirtildi.

"Şimdi herkes, 'insan haklarından ve demokrasiden' söz ediyor; askeri darbeleri diktatörlükleri mahkum ediyor. Bugün askeri darbelere karşı çıkan "demokrasi şampiyonları" 12 Eylül darbesinin sivil biçimlerde sürdürülmesinin telaşı içindeler.

Bugün, siyasetten ekonomiye, ideolojik düşünce biçiminden toplumsal ahlak normlarına kadar, bütün toplumsal yaşam düzeyleri 12 Eylül'le birlikte başlayan sürecin damgasını taşımaktadır. Askeri cuntaların, işkencelerin, baskının lanetlendiği, 'insan hakları ve demokrasi' düşüncesinin vurgulandığı bir süreçte, Türkiye'nin hala askeri cunta döneminde oluşturulan toplumsal çerçeve içinde tutulması kabul edilmemelidir. O halde 12 Eylül'ün ülkemize reva gördüğü 11 yıllık kamerli ABD bağımlılığına, yeni dünya düzenindeki kölelik rejimine; 12 Eylül'ün icazetiyle kurulan 'demokrasiye', sürgün karamamelerine, devlet terörü yasalarına, yargısız infazlara bütün bir toplumun aşağılanmasına dur denilmelidir. VE ONLARDAN "Yapıp ettiklerinin, halka karşı işledikleri suçların HESABI SORULMALIDIR".

"BU HESAP; şartlı salıverme yasaları, erken seçim oyamalarıyla kapatılamaz. Bugün defterleri kapatmanın değil açmanın günüdür. Bugün halk 12 Eylül iddianamesinin savcılığına soyunmalıdır." Daha sonra "Cuntacı katillerden hesap soracağız" sloganları haykırıldı. Bunu polis tarafından camından atılarak öldürülen Mimar Sinan Üniversitesi öğrencisi Seher Şahin ve Devrim Şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları izledi. Daha sonra Venseremos -Kazanacağız- marşıyla salona girilmeye başlandı. Evet insanlar "Kazanacağız" diyorlardı. Bu kadarı da fazlaydı!

Tam bu anda çevredeki çok sayıdaki sivil ve resmi polis içeriye giren insanlara saldırdı. Jop, tekme ve tokatla süren saldırıyla içeri giremeyen 15 kişi gözaltına alındı. Polis "11 yıl yetmez" diyordu. Saldırı esnasında gerek coplarla gerekse de döner kapıya sıkışan bir çok kişi kırılan camlarla yaralandı. Polisin saldırısına karşı kendini korumaya çalışan insanlar bir yandan da "Kahrolsun Faşizm" ve "Tek Yol Devrim" sloganlarını attılar. İçeri giremeyen polis dışarıda beklemeye başladı. Salonda slayt gösterisi devam ederken dışarı çıkan 5 kişi daha gözaltına alındı. Polisin saldırıya hazırlandığı görüldü. Bunun üzerine salondaki insanlar polis ablukası kalkmadığı sürece salonu terketmeyeceklerini bildirdiler.. Kapı ve pencere önüne barikatlar kuruldu. Böylece içerde türkülerle, şiirlerle süren, dışarıda polis kuşatması olan bir "işgal" süreci başladı.

Milletvekilleri, Vali ve Emniyet Müdürlüğü ile olan görüşmelerden sonra polis kuşatmasının kaldırılmasıyla saat 17:30'da salon boşaltıldı.

Aynı gün 18:00'de Türk-İş salonunda ÇHD'ince düzenlenen "12 Eylül ve Hukuk" paneli yapıldı. Panelde 12 Eylül Hukukunu ve yaşananları sergileyen konuşmalar yapıldı. Salon dışında ise polisin yoğun önlem aldığı ve düzenin hukukunu sergilediği görüldü.

"İşkence, işsizlik, açlık...İşte 11 yıl...11 yıl yeter!"

"Yeni 12 Eylül'ler istemiyorsak 12 Eylülcüleri yargılayalım."

"Şartlı salıverme aldatmacadır. Sıkıyönetim kararları kaldırılsın."

"Terörle Mücadele Yasası, Devlet Terörü yasasıdır. Devlyet Terörüne hayır." yazılı İHD Ankara Şubesi afişleri şehrin çeşitli yerlerine asıldı. Kendi okuluna bu afişleri asan 9 öğrenci gözaltına alındı.

13 Eylül tarihli Hürriyet gazetesi malum anlayışla olayı "Kızılay'da gösteri yapan öğrenciler Belediye imar dairesine sığındılar. Bu esnada binanın camlarını kırdılar. Belediye İmar Dairesi Başkanı davacı olmayacağını belirtti..." şeklinde verdi. Kuşkusuz bu 12 Eylül protestolarına "fail" arama ve halkka "işte anarşistler" diye televizyondan gösterme tezgahını hazırlayan polisin bİir senaryosuydu. Bu tutum gözaltına alınınlara yönelik uygulamaya da yansıyor, 9 öğrenci için 24 Eylül'e kadar gözaltı süresi alınarak diğer insanlar serbest bırakılıyordu. 12 Eylül'ün 11. yılında da polis 12 Eylül kurumlarından aldığı güçle aynı pervasız uygulamalarını sürdürdü. Aynı gün İHD bir basın toplantısı ile durumu protesto ederek, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi. Bütün engellemelere rağmen ay sonuna kadar programın devam edeceğini açıkladı

24 Eylül günü, gözaltında yoğun işkence gören öğrencilerden dördü ve iki halkevi üyesi tutuklandı.

11 Yıl Yeter!

İHD'nin İstanbul mitingi

Geçtiğimiz günlerde, Şişli Abide-i Hürriyet meydanında 300 kişinin katılımıyla İnsan Hakları Mitingi yapıldı. İnsan Hakları Derneği'nce düzenlenen mitingte konuşmacılar, Devlet Terörünü, Kürt halkına yapılanları, sendikasızlaştırma ve işçi kıyımı politikalarını eleştirip; Demokrasi ve insan onuruna yakışır bir yaşamın olduğu bir düzen istedilklerini dile getirdiler. İstanbul Valiliği'nin mitinge son anda izin vererek, katılımın bu denli düşük olmasına neden olduğunu, bu tutumu protesto ettiklerini belirttiler.

Mitinge katılan kitle hareketliydi. Pankart ve sloganlarıyla rejimi ve uygulamalarını protesto ettiler. "Yaşasın Sosyalizm" dediler. Miting boyunca öne çıkan pankart ve sloganlar şunlardı; "Üreten biziz yöneten de biz olacağız" "Devlet Terörüne Hayır" "İnsan hakları hemen şimdi" "Yaşasın Sosyalizm" "Kahrolsun Faşizm" "Yaşasın Marksizm-Leninizm".

Katılımın bu denli az olmasında Valiliğin son anda (24 saat önce) izin vermesinin önemli bir rol oynadığı ortada. Ancak bu nedene sığınarak İHD'nin, miting konusunda yetersiz bir örgütleme çalışması yaptığı gözardı edilemez. Miting örgütleme faaliyetini Valilikten iznin çıkmasından sonraya ertelemiş bir İHD, bundan sonra da düzenleyeceği mitinglerde aynı tabloyla karşılaşacaktır. Çünkü son anda izin, İstanbul Valiliğinin uzun süredir izlediği, miting ve toplantıları provake etme taktiğidir.

Herşeye rağmen miting, muhalefetin sesini ve taleplerini dile getiren bir eylemdi.

ABD'li diplomatlar seçim çalışmasında:

"ANAP'a oy verir misiniz?"

Özal'ın ABD büyükelçisine yazdığı şükran mektubu kamuoyunda "gerçek mi, sahte mi" diye tartışılırken, ABD'li diplomatların yeni bir "mani ti" ortaya çıktı.

ABD büyükelçiliğinde görevli Çalışma Ataşesi Nicolas Stegliani ile mir Başkonsolosluğu'nda görevli Siyasi-Ekonomik Ataşe Robert Norm bir süredir Aydın, Denizli, Isparta illerinde dolaşıyor. Gittikleri illerde se dikacılar, ticaret ve sanayii odaları mensupları, mülki amirlerle görü Amerikalı diplomatların, seçmenlerin eğilimlerini saptamaya çalıştıkl DİSK'in durumunu, Türk-İş'le birleşmesinin söz konusu olup olmadığı seçim sonuçlarına ilişkin tahminlerini sordukları belirtiliyor.

Türk-İş Denizli İl Temsilcisi Nedim Halıcıoğlu ABD'li diplomatla aralarında geçen görüşmeyi şöyle anlatıyor; "Biz ziyaretin nezaket kural rı içinde olacağını düşünmüştük. Ancak ABD'li diplomatlar, konuşmal na 1980 öncesini anlatmakla başladılar. Dünya Bankası'nın 1980 önces de Türkiye'ye kredi açmadığını anlattılar. 1980'den sonra Türkiye eko misinin düzeldiğini ve kredi musluklarının açıldığını belirtti. Türkiye demokrasinin yerleştiğini, refah düzeyinin en üst noktaya ulaştığını, dönemde imzalanan toplusözleşmelerle işçilere çok iyi ücretler verildi anlattılar. Cumhurbaşkanı Özal sayesinde Türk-Amerikan dostluğunun üst düzeye ulaştığını, Kıbrıs konusunda iyi mesafeler alındığını belirte sonuçta 'ANAP'a oy verir misiniz?' diye sordular. Biz de kesinli ANAP'a oy vermeyeceğimizi söyledik. Bunun gerekçesi sorulunca da bir dille gerekçemizi anlattık. Bir anda şoke oldular. Zannederim biz böyle bir tavır beklemeyorlardı. Ziyareti yarıda kesip toplantıyı terk e ler".

Toplantı sırasında Amerikalıların şu tür laflar da ettiği bildiriliyor, Eylül öncesi gömleğiniz bile yoktu. Bu iktidardan daha iyisini bulama nız. Sokağa çıkamadığınız günleri unutmayın"

ABD'li diplomatların böyle pervasızca konuşmalarına şaşmamak g kir. Onlara bu cesareti veren, 12 Eylül faşist cuntası ve onun devam ANAP iktidarının 11 yılda ülkemizi getirdiği yeridir. Ülkemizin 1950' başlayan yeni sömürgeleşme süreci, 1980'lerden sonra, faşist cunta ve vamcısı eliyle ulaşabileceği en üst boyuta geldi. Bu gelinen nokta üçü sınıf elçilik memurlarına, sendikacıları ve işçileri bir araya toplayıp h partiye oy atmaları gerektiğini söyleme cesaretini vermektedir. Adar Türkiye'yi müstemlekeleri olarak görmektedir. Hem de ne müster ke;"demokrasi var, refah var, işçiler çok yüksek ücret alıyor."

Bu sözler, Özal'ın politikalarının ulaştığı; "Sen bana Turgut de, ben na George" diyeyim sululuğunun bir uzantısıdır. Öyle ya, nihayetinde, orge'un adamları Turgut'un adamlarına tavsiyede bulunmaktadır.

Olayın bir yönü budur. Diğer bir yönü ise bu tür konuşmaların kan yunca öğrenildiğinde, özellikle emekçi kesimlerden olumsuz tepkilerin leceğinin ABD'ce bilinmesi gerektiğidir. Son 11 yıl, bir avuç mutlu a lık dışında, herkes için zorluk ve acılarla doludur.

Bu 11 yıl artık "köşe dönücüler dışında" kimse tarafından savunula maktadır. Bu 11 yılın baş mimarlarından Evren zamanında kendisine çeken köşe yazaları dahil herkesin maskarası olmuş, şamar oğlanına müştür. Mesut Yılmaz ve ANAP şürekası bile- Özal'dan ayrı oldu yenilendiğini yutturmaya çalışmaktadır

Yıpranmış ve büyük ölçüde kitle desteğin yitirmiş işbirlikçi ABD'ce açıktan desteklenmediği bilinmektedir. Şu anda oy oranı %2 altında olan ANAP'ın kampanyalar, para musluklarının alabildiğine ması ve televizyon marifetiyle 1. parti olabileceği mi umulmaktadır bir Amerikanvari nabız yoklaması mıdır, yoksa 3. sınıf elçilik memur nın densizliği mi?

Bu arada Holdinglerin denetiminde ki büyük basının olayı haber mayıp kitlelerin ilgisinden uzak tuttuğuna dikkati çekmek gerekiyor.

Önümüzdeki günler ABD'li diplomatların Ege seferinin ardındaki denleri netleştirecek.

Ecevit'in "yeni" yüzü

'79 yılında paralı gazete ilanlarıyla kendisini devirmeye çalışan işadamlarına DSP'nin görüşlerini aktarmak için gayret gösteren Ecevit'in gazete manşetlerine çıkan ilk sözü "ben artık değiştim" oldu. "Değişmek" tek başına ele alındığında pek fazla bir şey ifade etmeyen bir fiil. Ancak aradan geçen süre içinde TÜSİAD'ın daha çok sömürü, daha çok ayrıcalık ve daha az demokrasi isteyen programında hiç bir değişim olmadığı düşünüldüğünde Ecevit'in işadamlarının karşısına "ben değiştim" diyerek çıkması özel bir anlam taşıyor. "Değiştim" sözcüğüyle Ecevit "benden çekinmenize gerek yok, artık ben de sizin gibi oldum" mesajını iletmek istiyor. TÜSİAD üyeleri de bu mesajı aldıklarına dair demeçler veriyorlar. "Bakın işte" diyor Ecevit, "ekonomik danışmalarımı IMF ve Dünya Bankası uzmanlarından seçiyorum, serbest pazar ekonomisini en iyi ben savunuyorum, sizin istediğiniz gibi bir vergi ve yatırım politikasını öneriyorum, devletçilik de artık eskidi, şimdi ben de özelleştirmeden ve özel sektörden yanayım" vb... Şu sözler Ecevit'in ekonomik danışmanı ve aynı zamanda da IMF ve Dünya Bankası uzmanı olan Hüsnü Kızılyalı'ya ait: Model olarak Uzakdoğu modelini örnek almamız gerekiyor. Japonya, Kore, Tayvan." İşadamları da yıllardır aynı özlem içindeler: Her yönden emperyalist-kapitalist sisteme bağımlı, işçilerin kölece çalıştırıldığı "ucuz emek cenneti" olan bir Türkiye... Bütün bu özlemlerin simgesi olarak da "Kore Modeli"...

Ecevit değiştim derken, Özal'ın yıllardır dediklerinden başka bir şey demiyor. Bu anlamda ileriye dönük iki parti olarak DSP ve ANAP'ı sayması, aynen "83 ANAP ruhu" gibi farklı eğilimleri birleştiren bir parti olarak DSP fikrini işlemesi, sağ ve sol kavramlarının geçersizliğini ilan etmesi bir rastlantı değil. "Değişen Ecevit'in" ANAP dönemine ilişkin özde hiçbir eleştirisi yok, sadece ANAP'ın yaptıklarını "rötuşlamaktan" söz ediyor.

Ecevit, "Devlet kaynaklara el koyunca özel sektörde yatırım yapmak için heves kalmadı. Kredi faizleri olağanüstü yüksek... Biz sanayie büyük destek vereceğiz. Bunları yaparken bazı vergi kolaylıkları olacak" derken, tam da TÜSİAD Başkanları gibi konuşuyor. Bir zamanlar halkın umudu olarak meydanlara çıkan 12 Eylül öncesinin "Halkçı Ecevit"i için bu tür konuşmaların gerçek bir değişim olduğuna kuşku yok. Eskinin Ecevit'i tekelci sermayenin daha utangaç bir savunucusuydu.

Peki Ecevit için değişim olan rum halk açısından ne anlama g Bu soruya yanıt aramak için ö uzaklara gitmeye gerek yok. E söylediklerini halk kitleleri y ANAP iktidarı altına yaşıyorlar fazla sömürü, daha fazla hayat pa işsizlik ve yoksulluk Ecevit'in sö lerinin "halkça"sı sayılabilir.

Ecevit'teki değişimin hepsi bu değil. Tarikatlara vaadettiği özgü MHP'lileri DSP saflarına davet e Kürtler karşısında dile getirdiği k şovenizmiyle ve yine dış politikad ni Dünya Düzeni"ne dahil olma sunda gösterdiği hevesle değişik b vit portresi ortaya çıkıyor.

"Türkiye bağlamında Türk adı kın değil, değişik ırklardan ve soy gelen, değişik din ve mezheplere olan tüm insanların oluşturduğu b sun adıdır" diyerek Kürt ulusal v inkar eden Ecevit'in "ulusal birlik' larına Aydınlar Ocağı'ndan dest sempati gelmesi hiç de şaşırtıcı maz.

Bu şoven politikaların bir adım Kürdistan'da sürdürülen kontr-geri vaşıyla birleşmektir. Nitekim Kürdistan için Özel Tim'in oluml yeterli olmadığını belirtmekte, da örgütlenen bir "özel savaş" örgü gerektiğini belirtmektedir. Eskinin kontr-gerilla "karşıtı" Ecevit'in gerilla dostu" Ecevit'e dönüşmesi hayırlı bir "değişim" olmasa gerekt

Kendi partisinde bile bir "aile sı" kuran Ecevit'in Türkiye'de dem vaadetmesi değişen Ecevit portr diğer motiflerinden biridir. Tarik özgürlük vaadederken en özgürlük zünü kuşanan Ecevit memurlar için dika hakkının "koşullu" olacağını sektörlerde grev hakkının kısıtlan nı, "toplumsal uzlaşma"nın gerekl ileri sürmekten çekinmemektedir.

Ecevit, yıllardır tekellerle halk leplerini uzlaştırma gibi bir imkar peşinde koştu. Onun politik yaşantı varlığını sürekli olarak hissettire "gerilim" 12 Eylül öncesinin iç sava şullarında eriyip gitmesinin ana kay nı oluşturuyordu. "Umudumuz Ec sloganlarıyla iktidara taşınan Ecevi cihini tekeller doğrultusunda kullan halk kitlelerinden uzaklaşarak dest yitirmişdi. Şimdinin Ecevit'i geçm den ders almış görünüyor. Bu neden artık sadece tekellerin "umudu" ol azmetmiş bir politikacı olarak ye siyaset sahnesine çıkıyor.

...alk adayları sorguluyor

...ekçilerin bulundukları alanda yaratacakları ...ulama toplantıları emekçilerin sorunlarını tartıştığı ...formlara dönüşmesi, mevcut burjuva partilerinin iç ...ünü açığa çıkaracağı gibi emekçilerin inisiyatiflerini ...rgütlülüklerini yaratmaları noktasında da önemli bir ...n olacaktır. Bu seçim döneminde yaratılacak işçi ...lisleri, mahalle meclisleri, kamu çalışanları meclisi, ...ilerden adaylardan ve 12 Eylül'den hesap sormanın ...dımlarını atabileceklerdir.

İşçilerin Sesi/Ankara

... seçimin yaklaştığı şu ... partiler birbirleriyle ... bir yarışı başlatmış du... Hipodromdaki at yarış...ıran koşturmaca partilerin ...n seçimlere de yansıdı. Ön...cesinde milletvekili adayı ...k için olmadık yollara baş...ay adayları bir anda "halk...rinmci", "işkence karşıtı", ...m taraftarı", "dürüst" in...dular.. Özellikle SHP içe...en üst noktasına tırmanan ...a, hemşehrilikten alevili...nilmasına kadar etrafa sa...yonlarca liradan, seçimler...aki vaatlere kadar, her tür...eçilmek için mübah sayan ...yları, bu yarış esnasında ...erler" döktüler. Ankara'nın ...sindeki seçim çevresinde... bürolarında gece saat 3... yapılan tartışmalar, soh...sorgulamalar halkın aday...eklentilerini ve adayların ...lığını ölçme açısından ...ir süreç olarak yaşandı. ...edeki seçim çevresinde ...ahalle halkı toplantılar ya... adaylarını tek tek görücü...rak çeşitli sorularla tanı...ıştı. 35 aday adayının bu...bölgede, aday adayları sı...oplantı salonuna girerek ... tanıtıp sorulara cevap ... çalışıyorlardı. Genelde ...sorulan ilk soru aynıydı: ...iniz zaman ne yapacaksı...kasından diğer sorular di...başlıyor. Mahalle sakinle...risinin "Kürt ulusal soru...nda ne düşünüyorsunuz?" ...adaylardan birisi "Ulusla... kaderlerini tayin hakkını savunuyorum" deyince yaşlı bir amca atıldı: "Bu çok genel, bunu herkes biliyor, Özal da bunu söylüyor, Talabani de, daha somut şeyler söyleyin", demesi üzerine aday renkten renge girerek ter dökmeye başladı. "Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin çöktüğü bir dönemde siz nasıl bir sosyalizmi savunuyorsunuz? Buna ilişkin somut düşünceniz var mı?" sorusuna birkaç genel geçer yanıt veren bir başka aday ise sosyalizme ilişkin okuduğu bir kaç kitaptan aklında kalanları sıralayıp duruyor. Mahalle sakinleri yine tatmin olmamış görünüyordu. Özellikle sosyalist düşünceler konusunda pek fazla bilgisi olmayan bazı adayların üstüne üstüne gidilerek aday olduğuna bile pişman ettiriliyordu. Soru yağmuruna tutulan ve epeyce de köşeye sıkıştırılan aday adaylarından birisi, artık dayanamayarak "Ben aday maday değilim. Bu işi de bırakıyorum" deyip toplantıyı terk ediyordu. Yine aday adaylarından birine yöneltilen "12 Eylül Anayasası'nın değişmesi gerek, bu konuda ne yapacaksınız?" sorusuna karşılık şu kaçamak cevap alındı: "Bu benim tek başıma yapabileceğim bir şey değil. İnsan hak ve özgürlüklerini engelleyen maddeleri çıkartmak için çalışacağım."

Mahalle sakinleri birbirleriyle anlaşmış gibi adayları iyi bir sorgudan geçirdikten sonra "havlu atan" adaylarla da dalga geçmekten kendilerini alamıyorlardı. Yine bir gece adaylardan birini sorguya çeken mahalle sakinleri; darbelere karşı olduğunu belirten bir adaya soruyordu: "Darbe olduğu zaman ne yapacaksınız? Nasıl direneceksiniz?" Bu arada "sorguculardan" biri yanındakine dönüp bir örnekleme yapıyor: "Zamanın birinde bir ülkede çok büyük bir canavar varmış ve bu canavar orada bulunan herkesi yiyormuş. Bunun üzerine ülkenin kralı canavarı öldüren kişiye on külçe altın vereceğini söylüyormuş. İşte bize de böyle bir adam lazım . Yarın 12 Eylül canavarı gibi bir canavar çıktığı zaman bu canavarı öldürecek insanlar gerekli bize" diyerek yanında bulunan diğer sorgucuya da "Biz 12 Eylül'de işkence altında inlerken bunlar evde yataklarında mışıl mışıl uyuyordu. Şimdi de gelmişler hesap soracağız diyor, darbelere karşıyız diyorlar. Tabii ki bize de ince eleyip sık dokumak kalıyor. Kimse bizi o kadar da saf görmesin bizde kanacak ne göz ne de bilinç var. Yıllardır yaşadığımız acıların eziyetlerin hesabının nasıl sorulacağını bunlardan öğrenecek değiliz" diyerek sohbeti sürdürüyorlardı.

Podyumlara çıkıp kendilerini sergileyen, sarfettikleri sözlerle kullandıkları sloganlarla gözleri kamaştıran aday adaylarının gerçek yüzünü açığa çıkarmak için sabahlara kadar tartışan mahalle sakinleri örnek bir tavır sergiliyorlar.

Emekçilerin bulundukları alanda yaratacakları sorgulama toplantıları emekçilerin sorunlarını tartıştığı platformlara dönüşmesi, mevcut burjuva partilerinin iç yüzünü açığa çıkaracağı gibi emekçilerin inisiyatiflerini ve örgütlülüklerini yaratmaları noktasında da önemli bir adım olacaktır.

Bu seçim döneminde yaratılacak işçi meclisleri, mahalle meclisleri, kamu çalışanları meclisi, partilerden adaylardan ve 12 Eylül'den hesap sormanın ilk adımlarını atabileceklerdir. Kendi meclislerimizi yarattığımız, sorunlarımızı ve hesabımızı kendi meclisimizde çözdüğümüz zaman, bu meclisler emekçileri devrimcileştireceği gibi devrimcileri de önder devrimciler haline getirecektir. Bu da öncü müfrezemizin yaratılmasında bir adım olacaktır.

Seçimler bitecek, zam ve devlet terörü gelecek

İşçilerin Sesi/Adana

Adana'da 22 Eylül günü yapılan SHP mitinginde, alanı dolduran binlerce kişinin arasında "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız-DEV-İŞÇİ" ve "Söz Yetki Karar İktidar Halka-DEVRİMCİ GENÇLİK" imzalı pankartlar açan gruplar da yerlerini aldılar. Miting alanında toplanan devrimci işçiler ve gençler; taşıdıkları pankartlarla, attıkları sloganlarla, SHP'nin umut yaadettiği ve kitleleri etkilemeye çalıştığı o atmosferde, kendi taleplerini öne çıkardılar. Pankartların açılmasından hemen sonra çevik kuvvet, pankartların arkasında bulunan grubu kuşattı ve bir süre sonra yerini sivil polislere bıraktı. "Seçimler bitecek Devlet Terörü gelecek", "Seçimler bitecek zamlar gelecek", "Zam zulüm işkence işte faşizm" vs. sloganların atıldığı, bildirilerin dağıtıldığı mitingde, polis bir grup insanı gözaltına aldı.

Yeni Dünya düzeni uygulamalarına denk düşen sivil diktatörlük uygulamaları "Darbe yerine seçim" politikasıyla pekiştirilmektedir. Aldatmacaların ve vaatlerin yarıştığı bu seçimde SHP'nin "sandıkta güller açacak" sloganı, sandıktan zamlar ve Devlet Terörü çıkacağı gerçeğini gizlemekten başka birşey olmasa gerek. Programlarında farklılıklar taşımayan Burjuva Partilerinin "Yok aslında birbirimizden farkımız ama biz falanca partiyiz" esprisinden öteye varamayan konumları ile halka vaadlerinden öte verecekleri hiçbirşey olmasa gerek.

SHP "umut" dağıtmaya devam ediyor

İşçilerin Sesi/Ankara

Erken seçimin hareketli hale getirdiği bir zeminde siyasi partiler kendilerini tanıtmak ve kendilerine oy istemek için canhıraş uğraş içerisindeler. Parti liderleri o kadar çok koşturuyor ki TÜSİAD'dan Türk-İş'e, demokratik kuruluşlardan DİSK'e kadar yelpazenin heryerinde yeralan ve gelir dağılımının en altından en üstüne kadar her kesime seslenmeye ve vaatler dağıtmaya devam ediyorlar.

SHP liderinin "Demokratik Kitle Örgütleri" ile birlikte yaptığı toplantıya Türk-İş, DİSK, TMMOB, TTB, Barolar Birliği, Ziraat Odaları katıldı. Toplantıda İnönü, Demirel'den aşağı kalmayacak biçimde "umut" dağıtmaya devam etti. İşçi haklarından, demokrasiden, 1 Mayıs işçi bayramından, işçi komitelerinden, kısaca emekçilere ait talep olarak öne sürülen ve sürülecek olan ne varsa hepsini gerçekleştireceklerini vaat etti. Yine aynı İnönü TÜSİAD'ı hoşnut etmek için de epey gayret göstererek "işçi-işveren uzlaşması" diye tanımlanabilecek bir programı benimsediklerini de, önerisiyle ispatlamış oldu.

TÜSİAD toplantısında "özelleştirmeye karşı değiliz", "Türk işadamlarının hiçbir ülkede olmayan sağduyulu yaklaşımları", "ekonomiye yeni bir vizyon gerekli" gibi ifadeler kullanırken DKÖ'ler toplantısında ise "işten atılmalara karşıyız, emeğin yanında yeralıyoruz, üretim alanındaki güçlere büyük önem veriyoruz" sözleriyle "ne yardan ne serden" tavrı sergileyen İnönü'nün dağıttığı "umutların" nasıl umutsuzluk olarak ortaya çıkabileceğinin ipuçlarını şimdiden görmek olanaklı.

İktidara yönelik ekonomi - politikalardan yoksun olan SHP, TÜSİAD'ın önlemler paketine de karşı çıkan bir tavır alamamaktadır. Kuşkusuz bu arada toplumu "demokratikleştireceğim" deme cesareti gösterip olası bir SHP iktidarına payandalar aradığını söylemek o kadar zor değil. "İşten çıkarmalara karşıyız" deyip, belediyelerde yüzlerce işçiyi kapı dışarı eden, işçilere olan 200 milyar liralık borcu ödemeyen, Zonguldak madencilerinin barikattan dönmesini sağlamak için yeterince ter döken SHP, "umut" dağıtmaya devam ediyor.

Emekçilere "umut" dağıtan İnönü eskaza 20 Ekim'de isteğine ulaşabilirse demokratik kuruluşlarda yapacağı buna benzer bir toplantıda neler söyleyebileceğini şimdiden duyuyoruz: "SHP iktidarı olarak bir yıkıntı devraldık, bu yıkıntıyı kaldırmak için sizlerden özveri istiyorum. Bu özverileri işverenlerin ve işçilerin toplumsal uzlaşması, anlaşması olarak algılıyoruz. Demokratikleşme, özveri ve hoşgörü ile gerçekleşebilir."

...çiler ne diyor? • İşçiler ne diyor? • İşçiler ne diyor?

... BELEDİYE ...HANESİNDEN 43 ...A BİR İŞÇİ:

...n verilen vaadler her ...rilir. Yalandır. Bu ...yerine getirileceğine ...rum(...)Bana göre az ...leyen SHP'ye oy ...ı."

... BLD. ...HANESİNDEN BİR

...den hiçbir beklentim ...ittik SHP'yi getirdik. O ...r yumruk vurdu. işçi ...en kendi içimizden, ...aleti bilen birisi olursa iyi ...le birinin çıkması iyi

...AZ-DİRENİŞTEKİ ...Z BLD. ...RİNDEN:

...hali belli. Bizi düşünen ...m istiyorum. Bu işi ...lmaz yapar."

...N ERDOĞAN-BASTAŞ ...BAŞ TEMSİLCİSİ:

...olarak seçimlerin işçi ...hiçbir fayda ...eceğini biliyorum. İşçi ...sorunlarının çözümü ...ütlü gücünden geçer. ...de, işçi sınıfı kendi ...den bağımsız adaylar ...m gücüyle o adayları ...rip parlamentoda temsil ...lde etmeli. Örneğin, bu ...endikalar yasasında ...bir takım anti-demokratik ...ın kaldırılması yönünde ... verebilirler. Ancak bu ...yorsa, partilerin ...arı incelenilerek ...arında işçi sınıfını ...en demokratik maddeler ...rsa o parti ...melidir. O partiyi neden ...liğimizi o partinin milletvekili adaylarını neden desteklediğimizi sürekli olarak toplantılarda anlatmalıyız."

İLAÇ FABRİKASINDAN BİR KADIN İŞÇİ:

"Aslında hepsi birbirinin aynı biliyorum. Hemen hepsi benzeri lafları ediyorlar. Keşke gücümüz olsa, ayrılığı gayrılığı bırakıp birlikte hareket edebilsek de sandık başına gitmesek. Ama bu birliği sağlamak mümkün değil ki. Ben de oyum boşa gitmesin diye SHP'ye oy atacağım. Hiç olmazsa ANAP'tan iyidir."

YARIMCA PORSELEN FABRİKASI'NDAN BİR İŞÇİ:

"12 Eylül öncesi yapılan seçimlerin çözüm getirmediğini ve siyasi krizin devam ettiğini söyleyebiliriz. 12 Eylül öncesi işçi sınıfının kazandığı ekonomik ve demokratik haklar gasp edildi. Onun uzantısı olan ANAP iktidarı ile işyerlerine sözleşmeli, müteahhit işçisi yerleştirildi, sendikal kadrolu işçi süreç içinde azaldı. İşçi sınıfının mücadele, direnme olanakları zayıflatılıyor. Şu andaki seçim de bütün bunların devamı olabilecek bir partinin iktidar olabilmesi için hazırlanan bir oyundur."

MAGA DERİDEN ATILAN BİR İŞÇİ:

"Seçimlerden hiçbirşey beklemiyorum. SHP'ye oy versem yarın yüreğim sızlayacak öbürlerinin ekmeğine yağ sürmüş olacağım. Başka alternatifim de yok. SHP iktidara gelse bile Anayasayı değiştirmezse söylediklerinin hiçbirisini yapamaz."

MAMAK BLD. TAMİRHANESİNDEN ESKİ MHP'Lİ BİR İŞÇİ:

"İşçinin içine, tabanına inmeyen bir adama oy vermem. Bizim ağrımızı sızımızı anlayacak birini arıyoruz. Bulursak veririz (...)Vaadlerin hiçbirine inanmıyorum. Bizim halimizi sendikalar bile sormuyor, iktidar kimdeyse sendikalar da oraya dönüyor. Onlar bile sözlerini tutmuyor. Yalan söylüyor. Partiler de öyle. Verilen sözler tutulsaydı, şimdiye kadar yapılmış olması gerekirdi. Bunları daha önce de gördük, duyduk. Hepsi yalandır."

19 YILLIK İŞÇİ SUAT TOPAL:

"Seçimlerde kırsal kesimde DYP'nin, şehirlerde ise SHP'nin şanslı olacağını düşünüyorum. DSP'yi gözardı etmiyorum. Bilhassa Kocaeli'den bir milletvekili çıkarabilirler. Ben oyumu SHP'ye vereceğim. Mevcut partilerin içinde demokrasiyi çalıştıran bir parti olduğundan, halka verdiği sözler, cuntanın işçi kesiminden aldığı hakları geri vereceğinden, ülkedeki sınıf ve katmanların örgütlenmesine katkıda bulunacağından destekliyorum."

AHMET YAVUZ-CAM İŞÇİSİ:

"Partilerden ve parlamentodan hiçbir beklentim yok. Çözüm halkın kendi gücüdür."

SABRİ ÖZTÜRK-CAM İŞÇİSİ:

"Erken seçimin yapılması iyi oldu. Ben bu yönetime ters düşüyorum. İşçiye hiçbir şey vermiyor. Ben yeni hükümetten iş güvencesi istiyorum. Hayat pahalılığı durdurulsun, vergi oranı düşürülsün. Bu sorunlar için Ecevit bir çözüm olabilir."

ALİ KARADENİZ-CAM İŞÇİSİ:

"Yeni hükümetten hizmet, rahat ve huzurlu bir yaşam ortamı istiyorum. Çocuğumun geleceğinden endişelenmemeliyim. Bunun için öncelikle ANAP gitmeli, yerine kim gelirse gelsin. Ama ben Ecevit'e güveniyorum."

İHSAN ÖZDEMİR-DİRENİŞTEKİ BEYKOZ BLD. İŞÇİLERİNDEN:

"Bu memlekette yiyicilik var, başıboşluk var. İşçiye sahip çıkılması, işyerlerinin devletçe denetlenmesini istiyoruz. Aslında kim gelirse gelsin. Hepsi birbirine benziyor ama sandığa gidince başka. Kime oy atacağımı ben bilirim. Ben de Mesutçuyum."

İLAÇ FABRİKASINDAN BİR KADIN İŞÇİ:

"Benim oyum Ecevit'e. İnönü'ye çok kızıyorum. Baykal'a taviz vereceğine Ecevit'e verseydi sol oylar bölünmezdi. ANAP'ın gitmesi lazım, bu ülkeye sol iktidar lazım. Ecevit gariban babası. Diğerleri göbek bağlamış, onun doğru dürüst malı mülkü bile yok. Bir tek bu yönüyle bile oyumu alır."

İLAÇ FABRİKASINDAN BİR KADIN İŞÇİ:

"ANAP dışında birinden birine oy vereceğim. Ama kesin kararımı vermedim. Son güne kadar televizyonu dikkatli izleyip, ne diyor ne yapıyorlar iyice bir izleyip öyle karar vereceğim."

MAMAK BLD. TAMİRHANESİNDEN BİR İŞÇİ:

"(...)A'dan Z'ye kadar partilerin söylediklerinin hepsi yalan. Bu vaadler seçim sonu unutulur(...)Biz insanca yaşamak istiyoruz. Eşitlik istiyoruz. Bu partiler bize bunu sağlayamıyorlar. Ama ne yapalım, kumda iğne arar gibi adam arayıp birine oy vereceğim mecburen."

Aydınlar Ocağı'nın yeni MC çabaları

Aydınlar Ocağı, 1980 öncesinde Milliyetçi Cephe hükümetlerinin kurulmasında ve ideolojik hattının belirlenmesinde önemli rol oynayan bir örgüttür. 12 Eylül sonrasında da, toplumun sağcılaştırılması politikalarının temel motifi olan Türk-İslam Sentezi'nin ideoloğudur. Ülkemizdeki gerçek ulusal değerlerin yokedilmesi ve halkın emperyalist ideolojilere hizmet eden bir değerler sistemine sürüklenmesinde Aydınlar Ocağı'nın, sadece küçük bir kısmı su yüzüne çıkan, sürekli bir etkinliği vardır.

Seçim arifesinde, partilerin tek tek "TÜSİAD Sınavı"na girdiği, koalisyon ihtimalinin yüksekliği nedeniyle açık-gizli birçok pazarlığın yürütüldüğü bugünlerde Aydınlar Ocağı yine sahneye çıktı. Eylül'ün ilk hafta sonunda, İstanbul'da gizli bir toplantı yaptı ve basına sızdığı kadarıyla bildiğimiz bir takım kararlar aldı. 12 Eylül öncesinde toplumsal ve siyasal yapının belirlenmesinde önemli roller oynayan Aydınlar Ocağı'nın kararları, Yeni Dünya Düzeni doğrultusunda payandaları oluşturulmaya çalışılan Yeni Türkiye Düzeni'nin yönelimlerinin ve yakın gelecekteki politikalarının ipuçlarını vermesi anlamında önem taşımaktadır.

Aydınlar Ocağı'nın bu toplantıda aldığı söylenen kararlar; kısaca, sağın radikal oylarını temsil eden ve toplam %15'lik bir oy oranına erişen RP, MÇP ve İDP'nin birleştirilmesi; DSP'ye karşı çıkılmaması ve hatta kimi yerlerde desteklenmesi doğrultusundadır. Aydınlar Ocağı'nın bu kararların hemen ardından RP, MÇP ve İDP "Üçlü İttifak" adı altında birleşmeye girişti. DSP ise bir yandan tekelci patronlara kendini beğendirmeye çalışırken diğer yandan eskiden MHP'nin savunduğu devlet-işveren ve işçileri kapsayan bir kooperatifçilik anlayışıyla faşistlere göz kırpmaya girişti. HEP'in "bölücü-terörist" adaylarını öne sürerek SHP'nin tabanını milliyetçi bir söylemle kışkırtmaya girişti ve koalisyon ortağı olabileceklerini açıkladı. Aydınlar Ocağı'nın gizli toplantıda aldığı tavsiye kararları birdenbire gerçekleştirilmeye girişilmesi bu kararların etki ve önem derecesini göstermesi bakımından anlamlı olduğu gibi, seçim sonrasında oluşturulacak sistemin ipuçlarını da göstermektedir.

AYDINLAR OCAĞI'NIN YENİ TÜRKİYE DÜZENİ

Emperyalizmin, ülkemize biçtiği geleneksel Ortadoğu üssü ve bekçisi rolüne son zamanlarda Kafkas Türkleri'ne yönelik bir hamilik rolü de eklendi. Kafkaslara yönelik bir radyo çalışması ve buradaki Türklerle geliştirilecek yakın ilişkiler aracılığıyla, emperyalist ideolojinin taşınması çabaları doğrultusunda son yıllarda bir çok girişim yapıldı. Türkiye'ye biçilen bu misyonun özellikle Sovyetler'deki darbe ve darbe sonrası gelişmelerle daha da gerekli ve mümkün hale geldiği söylenebilir. Türkiye'nin bu misyon doğrultusunda yürüteceği çalışmalarda, Türk-İslam Sentezi doğrultusunda faşist bir politikanın araçlarının yaratılması Aydınlar Ocağı'nı da harekete geçirdi. RP gibi şeriatçı, MÇP gibi turancı, İDP gibi devletin gizli servisleriyle yakın ilişkiler içinde olan partilerin oluşturacağı bir ittifakın katılacağı koalisyon hükümeti Yeni Dünya Düzeni'nin bölgedeki bu ihtiyaçlarını gidermeye aday olabileceği Aydınlar Ocağının hesabına dahil.

Aydınlar Ocağı'nın bu girişimleri, sadece emperyalizmin bölgedeki isteklerİyle sınırlı değil. Tabii ki bunun yanında ve daha önemlisi Yeni Türkiye Düzeni'nin istek ve ihtiyaçlarına alternatifler yaratmak var.

Aydınlar Ocağı'nın desteklediği bu partilerin, tek başlarına iktidar adayı olmayan ama koalisyon hükümetlerinde anahtar rol oynayabileceğini ve esas olarak yer alacakları koalisyonları eski MC'lerdeki MHP'nin rolüne benzer bir biçimde belirleyip yönlendirebileceklerini umuyor.

Bugün RP'nin "hukuksal " nedenlerle dışına çıkmaya çalıştığı bu girişimin gerçekleşme ve uygulanma olasılığı önümüzdeki yakın dönem içinde ortaya çıkacak. Ancak bu girişim açıkça gösteriyor ki, sivil diktatörlüğü kalıcılaştırmak ve kurumlaştırmak için egemen güçler dört koldan alternatifler üretiyor, payandalar yaratmaya çalışıyor.

Dora grevcileri inisiyatifi ele alıyor

130 işçinin çalıştığı, Laspetkim-İş'in örgütlü olduğu Dora Plastik A.Ş.'de grev 196. gününde.

Dora grevcileri 196. günü coşkulu bir eylemle kutladılar. 130 grevci ailelerini de fabrika önüne getirerek, işyerinin önündeki iki şeritli yolu saat 10:30'da trafiğe kapadılar.

Saat 14:00'e kadar süren eylem polisin baskısıyla engellenmeye çalışıldı. Ancak işçilerin kararlı tutumuyla eylem sürdürüldü. Saat 14:00'de işçiler ve aileleri kendi kararlarıyla trafiğin engellenmesi eylemini kaldırdılar. İşçiler bundan sonra hergün aralıklı olarak ailelerle birlikte yolun trafiğe kesileceğini belirttiler.

Gelinen noktada, Dora patronları fabrikayı kapatacaklarından söz edip işçilerin çıkışlarını almalarını istiyor. Tabii kıdem ve ihbar tazminatlarını da eski sözleşmedeki ücretler üzerinden ödeyecekler. İşçiler bu oyuna gelmeyeceklerini ve patron yeni sözleşmeyi imzalayıncaya kadar grev ve eylemlerine devam edeceklerini söylüyorlar.

6.5 aydır süren grev boyunca, sendikanın da ilgisiz tavrından dolayı işçiler suskun ve eylemsiz bir tutum içindeydiler. Ancak Dora patronlarının tehditkar tutumları, işçileri hareketlendiren önemli bir neden oldu. İşçiler eğer grevlerini başka eylemliliklerle desteklemezler ve böylece kamuoyu oluşturmazlarsa sonuç alamayacaklarını kavramaya başladılar. Bu kamuoyunu da sendika bürokratlarından medet umarak değil ancak kendi güçleriyle ve buna dayanan eylemlilikleriyle başarabileceklerini görüyorlar. Devreye ailelerini de sokarak maddi ve moral güçlerini arttırarak pekiştiriyorlar. Dora grevcilerinin başarısı, işçi ve ailelerinin ortak eylemlilikleri sayesinde gerçekleşecek.

İşçi ve ailelerinin bu ortak hareketi grevin denetiminin Laspetkim-İş'in kontrolünden çıkıp, doğrudan işçilerin denetimine girmesi bakımından da ileri bir adımdır. Dora grevinin başarısı bu ileri adımında gizlidir.

Grevciler şu anda kontrolü ele geçirdiler. Bu ileri adımın üzerine kendi komitelerini de oturtabilirlerse kendi öz örgütlülüklerini yaratabilirlerse, Dora grevinin bunca aydan sonra zaferini ne Dora patronları ne de Japon sendikacılığının hayranı ve uygulayıcısı engelleyebilir.

Yeni Çeltek grevi bitti

(İşçilerin Sesi-Ankara)

T. Maden-İş sendikası ile Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik A.Ş. arasında 1 Ocak 1991 tarihinde başlayan TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasıyla, Amasya ve Sorgun Yeni Çeltek Kömür İşletmeleri'nde 21 Mayıs 1991 tarihinde başlayan ve 115 gün süren grev , 13 Eylül 1991 günü anlaşma sağlanmasıyla son buldu.

Görüşmeler süresince Yeni Çeltek işvereni, işçilerin talepleri karşısına hep aynı gerekçe ile çıkmıştı: "Yeni Çeltek'te patlayan grizo faciası, içine düştüğümüz mali kriz isteklerinizi karşılamamızı engelliyor."

Sözleşme görüşmelerinde talepleri sadece "şu ücret ve sosyal hakları isteriz"le sınırlayan sendikal anlayış, sorunu aşmakta zorlanmaktaydı. Özellikle, Sorgun işletmesinde çalışan maden işçilerinin dışında Amasya-Merzifon işletmesinde çalışan maden işçilerinin aktif olarak devreye sokulmayınca, işçilerin kendi taleplerini kendilerinin savunmasını sağlamayınca süreç işçilerin aleyhine gelişti.

Sorgun sendika şubesinin sözleşmede daha duyarlı ve kararlı tavrı, sözleşmenin sonuçlanmasında olumlu sayılacak noktaları yakalamayı sağladı.

Bağıtlanan sözleşmeyle 800 maden işçisinin ücretleri şöyle oldu: Varolan ücretlere ilk altı ay 25.000 TL. seyyanen zam ikinci ve üçüncü altı aylarda %30'ar, dördüncü altı ayda %25 oranında zam yapılacak. Bu durumda ortalama 19.000 TL olan ücretler ilk altı ay için 47.000 TL, İkinci altı ayda ise 61.000 TL olacak.

Sosyal haklarda %180 ile %300 oranında artış sağlanmış oldu.

İşgüvencesi, çalışma düzeni konularında ise geçmişten gelen olumsuzluk aşılmış değil. Toplusözleşme ve greve ilişkin, Yeni Çeltek işverenlerinin işçilerin direnişe yönelmekle suçladığı Sorgun Şube Başkanı Kamuran Aslan şunları söyledi: "İşverenler ücret taleplerimiz karşısında sürekli batacaklarını , %90 ücret artışının 1 lira üzerine çıkamayacaklarını söylediler. Oysa %215'lik artışa rağmen üretimler bir anda devreye girdi. Ancak Türkiye'nin, Amerika'nın yeni dünya düzeninin peşine takılması, Avustralya'dan, Güney Afrika'dan, Sovyetlerden kömür ithal ettirmesi sonucu işyerlerinin kapanması tehlikesini yaşıyoruz.

Kapanmasa bile işçi daraltılması tehlikesi gündeme geliyor. Bu sermaye sınıfının içine düştüğü olumsuzluğu, sırtımıza yüklemesi demektir.

Bu nedenlerle arkadaşlarımızın ülkemizdeki ekonomi politikaları öğrenmesi, siyasi gelişmelerin değerlendirmesinin yapılabilmesi gerekiyor ki sözleşme mücadelemizi sağlıklı yürütebilelim.

Aldığımız hakların Türkiye düzeyindeki sözleşmeleri yakalayabildiğini iddia edemiyorum. Ancak onurlu bir direniş yaşadık. Sorgun'da 25 yıllık geçmişi olan maden işçileri bu süreде dostu düşmanı yaşamında ... Bu sürede sadece kendimiz için mücadele etmedik, Örneğin Çorum Yat'ta işten atılan maden işçilerinin mücadelesine omuz verdik. Maddi manevi destek olduk.

Bu mücadele sırasında bize omuz veren devrimci demokrat ... lere işçi arkadaşlar adına teşekkür ediyorum. Sorgun pazarcı esnafının arkadaşlarımıza verdiği desteği, ... ğan Madencilikte çalışan maden işçilerini, Sivas Divriği Maden işçileri ve sendikalarını, Ankara, İzmir ... yük Şehir Belediyelerinin, SHP ... gat, Sorgun il ve ilçe örgütü yöneticilerini dayanışmanın güzel örneğini vermelerinden kutluyor ve teşekkür ediyoruz.

115 günlük grevimizin bize ö... tiklerinin üzerine yenilerini ekle... için uğraş vereceğiz.

Daha çok şeyler öğrenmek, ö... dikçe yaşama müdahale etmek g... tiğini ve işçilerin birliğini sağlay... olan bilgiyi kazanmak zorunda ... ğumuzu bu mücadele süresinde ... kez daha gördük." Şimdi Yeni Çel... tek, Sorgun, Amasya/Merzifon, ... işletmelerinde çalışanlar işbaşı ... Özellikle Amasya Yeni Çeltek ... mesinde yapılan toplu sözleşme ... ekonomik yükünü bahane edere... çıkarılması olabilecektir.

Bu durum işçiler tarafından ... ların sendikası tarafından değer... rilmek zorunda kalınacaktır.

Ölçüyü halk almalı !

(Baştarafı 1'de)

İşte "hesap sorma" faaliyetinin temel hedefi bu tür davranış değişikliğinin yaratılması ve giderek "doğrudan katılım" fikrinin, ezilen insanlarımızın siyasal davranışlarına, kendi öz deneyimleriyle yön veren bir ilke haline getirilmesidir.

İşte bu nedenle seçim çalışmalarındaki başarının asıl ölçüsü, "oy sayısı" olarak görülmemelidir. Başarının ölçüsü, kaç kahve toplantısı, kaç ev toplantısı, kaç işyeri toplantısı yapıldığı; bu toplantılarda işçileri, memurları, öğrencileri ve diğer halk kesimlerini, hoşnutsuzluklarını, isteklerini ifade etmek üzere ne denli aktive edebildiğimiz, halka, "hesap soracağız" vaadinde bulunan düzen partilerinden, bu partilerin adaylarından, yaşadığımız son 11 yıla ilişkin sorumluluklarının hesabını sordurup sorduramadığımız olmaktadır.

Şurası çok açık anlaşılmalıdır: Düzen partileri "hesap soracağız" diyorlar. Biz ise halka, "hesap sor" diyoruz. Burada birbirinden bütünüyle farklı iki tutum bulunmaktadır. Düzen partileri "hesap sormayı vaad ediyor"lar, devrimciler ise halkı "hesap sormaya" çağırıyorlar.

Elbette hesap sorma çağrımıza halktan alabileceğimiz yanıtlar, her seçim çevresinde, seçim çevresinin özgül durumuna bağlı olarak farklı olmaktadır. Kimi yerlerde, yalnızca mitinglerde, kitle gösterilerinde temel demokratik taleplerimizi ifade eden sloganları, gösteriye katılanlara mal etmekle yetinmek zorunda kalabiliyoruz. Kimi yerlerde bir adım daha ileri gidip adaylara, parti temsilcilerine kahve, ev vb. toplantılarında soru sağanağı altında ter döktürmeyi hedefliyoruz. Kimi yerlerde "oy avcılarının" sahtekarlıklarını yüzlerine vurup halkın içine çıkamaz hale getiriyor; afişlerini, bildirilerini ve vaadlerini ellerine tutuşturup mahallemizden, yöremizden kovuyoruz. Ama hepsinde ortak bir davranışı tekrarlamaya çalışıyoruz: Hesabı, 11 yıldır yapılanlarla hesabı olan herkese sordurmayı amaçlıyoruz. Kendi başımıza, sadece bize, devrimcilere yapılanların hesabını sormak durumunda kalmamaya çalışıyoruz. Çünkü sorulması gereken hesap, tüm ezilen halkın ortak hesabıdır. Hesap soran, sorması gereken, bizim de içinde yer aldığımız halk kesimlerinin bütünüdür.

Halkın sorduğu hesaplardan yüz akıyla çıkan adaylara oy verilip verilmemesi noktasında da kararı devrimciler vermiyor. Halk hiçbir zaman devrimcilerden, sadece "şu adaya oy verin" sözünü duymuyor, duymamalı da...Aksi halde devrimciler de "oy toplayıcı" düzen politikacıları, belki bunların biraz iyisi durumuna düşebiliyor.

Düzenlenen kahve, işyeri ve ev toplantıları, devrimciler tarafından "halk meclisleri" haline getirilebildiği ölçüde, emekçiler, seçim sandığına gitmeden önce kendi kararlarını kendilerinin vermesi tavrını tercih edebiliyor. Ve hangi kararı verirlerse versinler, devrimcilerden sık sık şu açıklamayı duyuyorlar:

"Birlikte yaptığımız bu çalışmadan sonra önemli olan şu ya da bu adaya oy verilmesi değildir, asıl önemli olan bu çalışma sonrasında kazandığımız birlikteliği, isteklerimizin takipçisi olma bilinç ve azmini, ortaklaşa faaliyetlerimizi sürdürmemiz, seçimlerin sonrasına, yaşamımızın diğer günlük sorunlarına aktarabilmemizdir."

Çünkü sömürü düzeniyle ve şu seçim günlerinde düzen partileriyle hesaplaşma sürecinde devrimcilerin asli görevi, emekçilere, kendi yaşamsal ihtiyaçlarıyla iktidar mücadelesini birleştirebilme alışkanlığını kazandırmak, kendilerine ait bir demokrasi bilinci edinmeleri ve bunu kullanabilmeleri için gerekli ölçüleri, kendi öz deneyimleriyle edinmelerini sağlamak olarak beliriyor. Kendi günlük, alışılagelmiş-kanıksanmış yaşantılarıyla sınırlı ölçütlerin, kendilerine ait bir iktidar perspektifi edinmelerinde çoğu kez yetersiz kalacağını ve bu ölçütlerin yanılsamalarla dolu olduğunu göstermek de zorunlu oluyor. Bölgecilik, mezhepçilik, aşiretçilik, yerel çıkarlara aşırı önem verme gibi bir çok yanlış değer yargısını ve bunlardan kaynaklanan kıstasları değiştirmeden, emekçilerin doğrudan katıldığı bir demokrasi mücadelesine güç veren bir hesaplaşma pratiğinin yürütülemeyeceği, bu seçim çalışmalarında ortaya çıkıyor.

Devrimciler, bu nedenlerle, emekçilere kimin saflarında yer alabileceğini görebilmeleri zorunlu olan kıstasları açığa çıkarmaya özel bir önem veriyorlar. Ama bu, sonuçta ölçüyü yine emekçilerin kendilerinin almasını sağlayacak bir anlayışla yapılıyor; devrimciler halk adına terzi rolünü yüklenmiyorlar. Emekçiler, ölçüyü kendileri almayı öğrendikçe, kararı kendilerinin vermesi gerektiğini anladıkça, seçim çalışması zaten oy verme-oy isteme çalışmasının ötesine taşırılmış oluyor. Seçim çalışmalarında "en iyi" adayın kim olduğunu devrimcilerin bilmeleri fazla önem taşımıyor; "bu adayın" propagandasını yapmak yerine, devrimciler, seçim çalışmasını, emekçlere kendi çıkarlarına denk düşen politik değerlendirme yapma yeteneğini kazandırma kaygısıyla sürdürüyorlar. Bu anlamda, seçim günleri, halkın politik değerlendirme yeteneğini geliştirme, devrimcileştirme çabasıyla birlikte yaşanıyor. Emekçilerle birlikte yapılan değerlendirmelerde, en etkili ve emekçilerin çıkarlarına en uygun önermelerin devrimciler tarafından ortaya konulduğunu, emekçilerin yine kendi öz deneyimleriyle benimsemesine dikkat ediliyor.

Anlaşılacağı üzere seçim çalışmaları, basitçe "bu düzen kötüdür, parlamento kötüdür, sosyalizm iyidir" şeklindeki bir anlayışın ötesinde ele alınıyor. Parlamentoyu "teşhir" etmek yetmiyor. Bu teşhiri inanılır kılabilmek için, emekçilerin politik alışkanlıklarını değiştirebilecekleri, öz güvenlerini ve devrimcilere yönelik güveni kazanabilecekleri bir zemini oluşturmak için, daha zahmetli çalışmalara öncelik verilmesi ihtiyacı orta yerde duruyor. Devrimciler, seçim çalışmalarını, soyut-genel görüşlerden hareket ederek geçiştirmiyorlar, somut güç ilişkilerini ve emekçilerin devrimci mücadeleye kanalize edilmesi için ilk adımda gerekli olanları değerlendirerek yaşıyorlar.

Böyle bir değerlendirme ise, "bu seçimlerden ne çıkabilir, emekçilerin lehine hiç bir şey çıkmaz mı" sorusunda düğümleniyor.

Evet, "seçim günü" için ne öneriyoruz?Seçmenlerin bize sorduğu, yine onlara göre "zamanın zırt dediği" yer de bu soruda düğümleniyor. Seçim çalışmalarımız boyunca ne demiş olursak olalım, gelecek günlere dair ne denli başarılı devrim-sosyalizm tablosu çizersek çizelim, onlar yine de bu sorunun yanıtını merak ediyorlar. Devrimcilerin bu soru karşısındaki yanıtları da açıkça ortada duruyor:

Partiye değil, milletvekili adaylarına değil, insan hakları müfrezesinde yer alamaya aday olanlara!... Ama böyle bir yanıtı verebilmek, böyle bir somut sonucu hedefleyebilmek için, seçim için son günde değil, seçim günleri boyunca sürdürülen çalışmalarda ifade edilen politik açıklığı, yukarda örnekleriyle ifade ettiğimiz berraklığıyla ortaya koymak, düzen partilerinden bağımsız bir seçim politikasına sahip olmak, ilk koşul olarak kendini dayatıyor.

Kısa sürede bağımsız bir araç ya da odak yaratma imkanından yoksun olduklarının bilinci ve gerçekliğiyle hareket etmeye mecbur olan devrimciler, seçim çalışmaları sırasında ortaya koydukları politik açıklık sayesinde ve ölçüsünde, seçim günü sözkonusu olduğunda da düzen partilerinden bağımsız politikalarını yine ön plana çıkarıyorlar. Bu anlamda, devrimcilerin seçim politikası, seçime katılmak ya da katılmamak, şuna ya da buna oy vermek ikilemlerinin ötesinde, devrimci muhalefet hareketini yetkinleştirecek bir bakış açısında ifade ediliyor ve bu şeklide uygulanıyor.

Seçim politikamız emekçilerden sadece oy vermelerini değil, hesap sormalarını da istemek olunca; seçim çalışmalarında seçmenleri sandık başlarında edilgen tercihlere davet etmek yerine muhalefeti somut hedeflere yöneltmek, düzen partilerinden umudu kesmiş seçmenleri örgütlemek, bu seçmenleri örgütlerken siyasi ilişkilerimizi devrimci kanallarda çoğaltmak olunca; sokaklardaki kendi seçimlerimize de güç katmış sayılmaz mıyız?

Asıl kazancımız bunlar olacaktır.

İşte bütün bunları yapabildiğimiz ölçüde, seçim günü, elinde oy pusulası ile karşımıza dikilecek olan seçmenlere, soyut sosyalizm propagandası yaparak sadece kendimizi tatmin etmekle yetinmeden, elverişli gördüğümüz seçim çevrelerinde, bizimle beraber olan her seçmene ait her oy pusulasının, "milletvekili seçmek" için değil, meclise bir insan hakları müfrezesi göndermek için kullanılmasını söyleme hakkına sahip olabiliriz.

Çünkü düzen partilerinin istismar ettiği oy pusulalarını, onlar için birer hesap pusulasına çevirebilmek, seçimlerde "oy vermek" anlayışının yerine, "hesap sormak" anlayışına sarılmaktır, başka bir şey değil... Bu hesap pusulaları aracılığıyla bir müfrezeyi onların meclisine gönderebilmek ise, sokak seçimlerinin sesini onların meclisinde de duyurmaktır, daha fazlası değil...

Darbe yerine seçim dayatması karşısındaki bu devrimci kavrayış, "proletaryanın bağımsız siyaseti" adına (!) hareket ettiğini iddia eden diğer sol çevrelerden farkımızı da ortaya koyuyor. Birer hesap pusulasına çevrilmesi mümkün oy pusulalarını dahi düzen partilerine terk eden ve son tahlilde bir "yasak savma" ve mevcut seçeneklerden birine mahkum olma anlayışında takılı kalan bazı devrimci demokratik çevrelerin tersine, seçim çalışmamız, bu edilgen anlayışları da aşan bir yeni seçeneğin yaratılmasını sağlıyor.

Bir iki seçim çevresinde, ancak bir kaç yüz oy alabilecek "bağımsız komünist adaylar"ın çıkarılmasıyla seçim çalışmasının başarılmış sayılacağını, bu şekilde, milyonlarca emekçinin düzen partilerinin tasallutlarından kurtarılmış olacağı; bu şekilde, düzen partilerinden bağımsız bir politik hat izlenmiş olacağı vb. ütopik-tercihler, belli ki sadece kendimizi tatmin edecek düşüncelerdir.

Seçimler boykot edilmiyorsa; düzen partilerine oy verilmesi de istenmiyorsa; tek seçenek, sosyalizmin propagandasını yapmak ve komünist aday göstermek midir?

Boykot yapmayacağız, tamam! Düzen partilerine oy vermeyeceğiz, tamam! Seçim günlerinde sosyalizmin propagandasını yapacağız, tamam! Hesap sor diyeceğiz, bu da tamam! Ama seçimden çıkacak sonucu, ehven-i şer'e kapılmadan, kendi lehimize değiştirmek yönünde hiç bir şey yapılamaz mı?

Elbette seçim çalışması, değeri "oylar" ile ölçülmeyen bir siyasi çalışmadır. Önemli olan, sürekli vurguladığımız gibi seçmenlerin elindeki kağıt parçaları değil, bunların bilinçli kesimlerinde yarattığımız politik etkidir. Ama bu etkiyi gözeten bir siyasi çalışmadan da yan çizerek, seçmenlerin "oylarından" önce seçmenlerin bize yakın duran kesimlerini, harekete geçirme faaliyetinden uzak durarak, bir kaç yüz oy alabilecek adaylara "sahip olmak" ile yetinmek ve "sosyalizm propagandası da yaptık işte" diye kenara çekilmek, toplumun her kesiminin canlı bir aktivite içinde bulunduğu seçim günlerinde devre dışı kalmayı gönüllü olarak benimsemektir. Ve bu tercihin, pratik anlamı, düzen partilerine inanmayan ve üstelik de sol eğilimli seçmenlerle ilişkiye geçmekten kaçınmak ve bunlardan saflarımıza kazanılması mümkün olanları da düzen partilerine terk etmektir.

Ama bunun yerine, yeni bir taktikle, kitaplarda yazmayan ve bugüne dek uygulanmamış; olan bir seçim çalışması anlayışıyla meydan okuyamaz mıyız?

Devrimcilerin yaptığı da işte budur.

Partilere oy vermiyoruz! Emekçilere, bunlardan "hesap sor" diyoruz! Ama partili ya da partisiz seçilmiş insanlardan kurulu bir insan hakları müfrezesi oluşturma faaliyetinde de yer alıyoruz. Böylece, kitapta yazan ve hemen her seçimde uygulanan çeşitli seçim taktikleri yerine, bu seçimlerde, yaratıcı ve yeni bir seçeneği ön plana çıkarıyoruz.

"Proleteryanının bağımsız siyaseti" adına(!), ister komünist ister başka sıfatlarla tanımlansın, kendisini "milletvekili" adayı sanan, milletin-halkın vekilliğine soyunan, bu anlamda temsil yetkisi isteyen adaylar ile, ya da şu ya da bu parti ile onların istediği düzeyde ilişki kurmuyoruz. Biz, onlara kendi tanımladığımız düzeyde bir ilişkiyi dayatıyoruz. Çünkü onların istediği türden ilişkiler, "seçime bağlı" politikalardır, yani "düzen partilerinin seçimine" bağımlı politikalardır. Bu zeminde, "en bağımsız politika" bile, davulcu yellenmesinden farksız olur. Ve bu zeminde, "en bağımsız politikalar" bile, son tahlilde, doğrudan ya da dolaylı şu ya da bu düzen partisinden "milletvekilinin" seçilmesine yada seçilmemesine hizmet eder. Oysa asıl olarak kendi sokak seçimlerimizin kurallarıyla bu seçime katılmak, seçim sandıklarından "milletvekili" yerine bir "insan hakları müfrezesi" çıkarılması için çaba sarfetmek, yeni bir bağımsız politik çizgidir; yasak savma kabilinden olmayan, halkın lehine bir politik tercihtir.

Bu içerikteki bir seçim çalışması, bugüne dek pek görülmek istenmeyen bazı gerçeklerin de açığa çıkmasına hizmet ediyor. Devrimci saflar ile düzen partilerinin safları arasında tam ve gerçek bir kopuşu sağlıyor. Kendi bağımsız siyasi zeminimizin, yaratılmasında da önemli bir adım anlamına geliyor.

Eğri oturup, doğru konuşalım! Bugün, kabul etseler de etmeseler de, Türkiye'deki devrimci çevrelerin-örgütlerin hemen hepsi bir "CHP-SHP baskılanması" altında bulunuyor.

Bu baskılanmanın, 12 Eylül'den sonra oldukça ağırlaştığı biliniyor. 12 Eylül'ün karanlık günlerinde her çevreden devrimci, SHP binalarını sığınacak bir liman olarak görebildi. Ve bu şemsiye altında politika yapmaya yöneldi. Ya da kendi deyişleriyle gidecek başka yerleri olmadığı için buna "mecbur" kaldılar!

Tartışmaya bile gerek yok. SHP içinde devrimcilik yapılmaz! SHP içinde şu'cu ya da bu'cu olarak değil, SHP'li olarak politika yapılabilir. Devrimcilerin SHP içinde "politikacı" yandaşı olmaz. SHP tabanındaki emekçiler ise zaten devrimcilerin kazanması gereken yandaşlarıdır. SHP içinde politik faaliyet sürdürenlerden devrimcilere yoldaş olmaz, farklı politik tercihlerin karşılıklı çıkarlarına denk düşen "müttefik" olabilir. Söylediklerimiz belki kimilerine ağır bir suçlama gelebilir. (Ama zaten herkes "kendini" bilir ve özellikle devrimciler bu suçlamaya kimin layık olduğunu çok iyi bilir) Bugün SHP içinde şu ya da bu devrimci örgütün-çevrenin politik kimliğini taşıdığını iddia eden kişilerden medet ummak, tam bir reel politikadır. Şimdi ANAP siyasi iktidardadır ama muhalefetteki SHP de yerel yönetimlerde iktidardadır. Yani, SHP içinde devrimci kimlik taşıdığını iddia edenlerden çoğu da, bu iktidardan yararlanarak ikbal kapılarının kendilerine de açılması için reel politika yapmaktadırlar. Halk adına ve devrimcilerin yanında değil, sadece kendileri için!

12 Eylül'den sonra, çoğunluğu cezaevlerinde bulunan ve büyük bir dağınıklık yaşayan devrimcilerin iradesinin ve bilgisinin dışında, SHP içinden pekçok insan, devrimci hareketlerin sırtından mevki edinmeyi gözetebilmişlerdir. Bu seçimlerde de yine aynı istismarı sürdürebilecekleri hevesiyle, devrimci politikaları, "kendi dillerinden" okumaya kalkıştıkları da bir gerçektir. Her biri, "politik kimliğini" taşımayı sürdürdüğünü idda ettiği "siyasi görüşlerin" devrimci yayınlarını ellerine alıp, buralardaki yazılardan işlerine gelen cümleleri göstererek "bakın işte yine bizi desteklemeniz gerekiyor, bizim milletvekili seçilmemiz için çalışın" diyebilmişlerdir. Kendi aralarında farklılık taşısa da, onların niyetlerinden taban tabana zıt tercihleri ifade eden çeşitli siyasi görüşlere ait devrimci seçim politikaları kuvveden fiile geçtikçe, elbette önce bu tür insanlar üzerinde soğuk duş etkisi yaratmıştır.

Özellikle bizler tarafından konulan tercihin, devrimci geçinenleri meclise göndermek olmadığını; partisiz ya da partili olsun, düzen partilerine rağmen ve bunların vaadleri dışında bir "insan hakları savaşçısı" olarak kendini ifade edebilen insanlarla beraber olabileceğimizi anlamak zorunda kalmışlardır. Özelikle şu ya da bu partiye milletvekili seçtirme yerine bir insan hakları müfrezesi yaratma kararlılığını savunduğumuzu da görmüşlerdir. Devrimcilerin "meclise baskın"politikasının, SHP içinde devrimci geçinen ya da SHP'li olduğu ölçüde "demokrat olabilen" adaylara oy vermek değil, demokrat geçinenlerden de hesap sormak olduğu kanıtlanmıştır.

SHP içindeki oy avcılarına gülüp geçen ve bunlardan hesap soran devrimcilerin savunduğu seçim politikası, aynı zamanda, en demokratik tercihlere şans tanıyan bir çerçevede tanımlanmaktadır. Düzen partilerinin "merkez yoklamacısı" uslübuna denk düşen yöntemler yerine, her seçim çevresindeki devrimcilerin, buradaki emekçilerle birlikte seçim politikamızı somutlaştıracak imkanları değerlendirmeleri önerilmiştir. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde, düzen partilerinin ve devrimci geçinen oy avcılarının "merkez yoklaması-cep yoklaması" taktikleri karşısına, emekçi seçmenlerin tercihleri ile çıkılmaktadır. Belirttiğimiz gibi, seçim çalışmalarımızda, öncelikle seçmenlerin edilgen "siyasal katılım" alışkanlıklarını değiştirmeyi önplana çıkaran bir anlayışla, seçim çevrelerinde, seçmenlere aday önermek yerine onlarla birlikte insan hakları savaşçısı kimliğine en çok kimin uygun olduğuna karar verilmekte; uygun aday yoksa, kötünün iyisini övme yoluna gidilmemektedir.

Kısacası, seçim çalışmaları, Türkiye'nin birçok yerinde, aynı programla ama her farklı seçim çevresindeki devrimcilerin emekçilerle birlikte, nasıl davranılacağını saptadığı birer somut zeminde sürdürülmektedir. oy verme-vermeme ikileminden önce, neden erken seçime mecbur kalındığının açığa çıkarıldığı ve bu somut siyasi konjonktürden en kazançlı nasıl çıkılacağının yollarının arandığı ve bulunduğu birliktelikler yakalanmaktadır.

Açıktır ki, bu seçimlerde devrimciler sadece sokak seçimlerinin siyasi sorumluluğunu taşıyorlar. İnsan hakları müfrezesi oluşturmaya çalışırken de elbette, bu müfrezeye "listesinden" adayların katılabilmiş olacağı hiçbir partinin diyetini ödemeyi yüklenmiyorlar. Üstelik, daha da önemlisi, düzen partilerini sığınacak liman gibi gören anlayışı mahkum ederek, emekçiler-devrimciler için birer mayın tarlası halinde tutulan bağımsız siyaset zeminini temizliyorlar.

Düzen partilerine ve özellikle SHP'ye umut bağlamış seçmenleri, kendi özdeneyimleriyle, içi boş olmayan ve inanılır politik tercihlere yöneltmek, mayın tarlasında en önde yürümeyi gerektiriyor. Partilerden umudunu kesmiş emekçiler şunu görebiliyor: Milletvekili adaylarına oy verme yerine, mayınlı sokaklarda siyaset yapma cesaretini kazanmak; kendine bir vekil-temsilci, bir "milletvekili" seçtiğini sanmak yerine, insan hakları müfrezesi ile meclise baskın düzenlenmesi anlayışını paylaşmak, net bir politik tercihtir.

Önemli olan, işte emekçi seçmenlerde bu zihniyet değişikliğini yaratabilmek içni seçim günleri boyunca ... sarfetmek, onların siyasi katılım ... kanlarında değişiklik yaratmak ... doğrultuda başarı kazanıldığı ... elbette, sadece ve sadece böyle bir ... rezenin oluşumuna katkısı olac... birkaç oya mahkum olmayan, s... şansına sahip bağımsız ya da ... adayların bulunması önem kaz... Bu türden adaylar bulunduğu ölç... bu politik tercihin sandık başın... gerçekleşmesi imkanı ortaya ç... İşte bu nedenle, seçim çalışmas... kaç yüz oy alabilecek bağımsı... göstererek ve iki-üç kahve topl... da sosyalizm propagandası yapa... çiştirmek ile "SHP için çalışmak... da pratik sonuçları itibariyle b... bulunmuyor.

İkisi de hesaplaşmadan kaçm...

SHP dışında gibi görünen ta... meni ikna edebilecek inanıl... uzak durdukça, sandık başına gi... SHP ile başbaşa bırakmaktan ba... anlam taşımıyor. Oysa düzen par... den umudu kesmiş ve devri... inanmaya hazır seçmenlerin ka... inanacakları ikna olacakları so... çeneklerle çıkılması, düzen par... ve özellikle SHP'nin değirmenine ... şımış olma çaresizliğini ortadan ... yor.

Devrimcilerin bu çarelerinin ... duğu yerlerde, seçmenlerle heme... di paylaşabildikleri bu politik ... "oy kullanacaksanız kendiniz i... kullanın ve bu anlamda bir insan ... rı müfrezesini oluşturacak yön... kullanın" çözümünde ifade edil... zen partilerinden bağımsız bir se... tir. Bu netlikte bir politika, nesn... rak sosyalist ve devrimci har... üzerinde bir baskılanma ... SHP'den kopuşu da pratik-politi... lemde mümkün kılmaktadır. İnsan ... rı müfrezesi için oy kullanmanın ... kün olduğu belirli seçim çevreli... düzen partilerine inanmayan seçm... re, inandıkları bir seçenek sunul... bu tür imkanların bulunmadığı (d... cilerin etkisiz olduğu) seçim çevr... deki seçmenlere de düzen partil... şındaki seçeneklerin hiç olmazsa ... yerlerde var olduğu, en önemlisi ... partilerinin adayları karşısında ... partileri dışında politik ... seçeneklerin bulunduğu göster... mektedir.

Çünkü devrimcilerin, düzen p... ri ile hesaplaşma dışında bir al... olamaz.

Biz milletvekili seçmekle uğ... yoruz. Sokaktaki kavgamızın sok... seçimimizin devamında, meclise ... düzenleyecek bir müfreze yara... miyiz, buna bakıyoruz! Mevcut ... koşullarda bizi temsil edecek mi... kili seçme-seçtirme imkanına sah... madığımızın bilinciyle, bu meclis... zim için yasa çıkaran, bizim içi... mokrasi "getirme" gücüne sahip ... cilerle yer alabilme hayalleri pe... koşmuyoruz.

Çünkü bu meclisten birşey bek... yoruz!

Tersine, bu meclisin düzenini ... bozabiliriz, bunun yolunu ve imk... yaratmaya çalışıyoruz. Meclis dı... sokakta olduğu kadar olmasa da, ... içinde de çatlak seslerin duyulma... zim işimize geliyor. Bu nedenler... pusulalarımızı hesap pusulaların... nüştürebileceğimiz kimi seçim çe... rinde, sandıktan "milletvekili yeri... düzeni (yıkacak değil!) düzensizle... bilecek bir avuç insan hakları sav... çıkarmakla yetinebiliriz.

Yeter ki bu müfreze, AN... DYP'nin, SHP'nin, DSP'nin de dü... rini bozsun, bunların kendi mecls... deki rahatlarını da kaçırsın.

Eğer başarabilirsek, bir de o... meclisinde bir müfrezemiz savaş... Ama bizim asıl kavgamız, asıl se... miz sokaklarda verilmeye devam ... cek.

Miğfer içinde sundukları seçim... dıklarına ise oy pusulası değil ... pusulası atacağız!

(Baştarafı 1'de)

yaşananlardan canı iyice ya- ...da sanıyor ki çektiklerinin ...rulacak... Öyle bir sorulacak ...a kimse aynı şeyleri yapma- ...edemeyecek...

...partilerine bakılırsa, hırsız- ...suzluklar ve işkencelerin he- ...lacakmış... Kimden sorula- ...nlardan, karışanlardan... Ya- ...makam ve mevkii sahibi kı- ... yetkililerini kötüye ...arından ileri gelen adli vaka- ...anlar yargı önüne çıkarıldı ...sorulmuş olur!?

...hesap sorulmuş" olur da ne ...ızlığın, yolsuzluğun, işken- ...mü alınır... Hayır! Çünkü ... halka karşı işlenen diğer ...rkasında çok temel devlet ...n ve bu politikaların cisim- ...let kurumları var.

...ANAP dönemi, hırsızlığın, ...an ayyuka çıktığı, Çankaya ...ek ırmandığı bir Yağma Ha- ...oldu. Bu doğru... Ama bu ...temelinde "serbest piyasa ..." adı verilen ve tüm kaynak- ...ürlü yolla özel sermayeye ...i öngören politika yok mu? ...gi düzen partisi bu "serbest ...nomisi"ne bu "serbest talan ..."ne karşı? Hepsi ağız birliği ...el girişime daha fazla kay- ...nasından söz etmiyorlar mı? ...i Süleyman Demirel, fonlar- ...n paraların bütçeye aktarı- ... bir kredi ve teşvik rejimiyle ...yeye aktarılacağını, yani ye- ...ık ve hırsızlık kapıları aça- ...lemiyor mu?

...ş yalnızca yağmayı özendi- ...nik rejimle bitmiyor. Siyasi ...ahip olmak demek, her za- ...mik düzenleme yetkilerine ...k anlamına geliyor. Ve eğer ...enetim yoksa, bu yetkilerin ...n suistimale yönelmelerini ...r şey de yok demektir. Dü- ...rinin böylesi etkin denetim ...aları oluşturmaları mümkün ...ünkü böylesi mekanizmalar, ... kaynak kullanımlarının, iş- ...saplarının halkın gözleri ...duğu ve tüm yurttaşların ...n yönetimine örgütlü bir bi- ...lmasını öngören toplumsal ...meli üzerinde gerçekleştiri- ...a ise ne düzen ne de düzen ...verir...

...da ortadadır zaten. SHP'li ...in en az ANAP'lı belediye- ...inde olduğu kadar yolsuz- ...ne olduğunu bilmeyen var ...ktada DYP'nin de SHP'den ... yanı yok. Süleyman Demi- ...akbel Başbakan Yardımcıla- ...e Çiller'e bakmak yeter de ...r ola şahit, kadı ola davacı ...keme hükmüne denilir mi ...neyin hesabını soracaklar?

...t Pak'ta grev

(Baştarafı 8'de)

...n talepleri var.

...amlılık arz eden işlerde ...lıştırılmayacaktır

...ni işe giren, girdiği bö- ...ücretin en az %75'iyle işe ...ktır.

...iplin kurulu (ki önceden ...2 işçi 2 patron temsilci- ...luşmalıdır. (Eskiden bu ...şveren lehineydi).

...başladığı günden beri iş- ...ri personele grevci işçile- ...i yaptırıyor. İçerde üre- ...yor diyerek sürekli kam- ...nal çıkarıyor. İşçiler mah- ...başvurarak bu durumu ...e yerinde tespit ettirip, ...onelin grevci işçinin işini ...acağını saptayan mahkeme kararını kendi leyhlerine çıkardılar. Ama işveren bu mahkeme kararına da aldırmayarak üretimi idari personelle sürdürme yoluna gitti.

Bu nedenle, içerden mal çıkarmak isteyen kamyonlar işçiler tarafından engellendi. İçeride 4 tane de sendikasız işçi var ve grev kırıcı olarak rollerini oynuyorlar.

İçerideki grev kırıcıları için savcılığa suç duyurusu yapan işçiler tüm yasal haklarını kullanacaklarını, ancak içerideki üretimi engelleyebilmek için hareket edecekleri noktanın yasal haklarının değil, kendi meşruluklarının olacağını söylüyorlar.

Fabrikanın hemen yanında bir Bedford kasasını grev çadırı gibi kullanan Plastpak işçileri grevlerinin başarıya ulaşabilmesinin tek yolunun kendi birlik ve beraberlikleri olduğunun bilinciyle, fabrikadan ayrılmıyorlar.

Grevin 19. günü sazlarıyla, türküleriyle dayanışmaya gelen öğrenciler ve işçilerle, grevlerini bir şenlik havasında devam ettirmek isteyen Plastpak işçileri, karşılarında polisi buldular.

Daha öncesinde de işçileri bir kaç kez "ziyaret" eden polisler, ekmeği ve onuru için direnen Plastpak işçilerinin grevlerinin, "uslu bir grev" olmasını istiyorlar.

Plastpak işçisi, eğer işveren ve grev kırıcılar mahkeme kararına uymazlarsa, sınıfın caydırıcı gücünü kullanacaklarını söylüyorlar.

Bir de Thomas var... Grevin hemen öncesinde Almanya'dan getirilen bir köpek bu. Bekçi köpeği. İşyeri bekçileri sendikalı olduğu için işveren bu bekçilere güvenmeyip, onların görevini bu köpeğe vermiş. Fabrikanın kapısından giren herkesi kokluyor köpek.

Eğer içeride çalışan yağcı takımındansanız içeri alıyor. Yoksa hemen havlıyor, sizi içeri sokmuyor.

Uzunca bir süre devam edeceğe benzeyen greve hazırlıklı olan Plastpak işçileri, kendilerini ne polisin ne Thomas adlı Alman köpeğinin ne de Fransız sermayesinin yenemeyeceğini söylüyorlar. Çünkü haklı olduklarını, birlik ve beraberlikleriyle güçlü olduklarını biliyor, kazanacaklarına inanıyorlar.

...poğlu'nda ...niş bitti

(Baştarafı 8'de)

... birlikteliğini sergileyen ... Sendikanın denetiminde ...ylem zaman zaman bu sı- ...yı da zorlamıştır. İşvere- ...maları sendikanın yasallık ...sine geçememesinin ya- ...ilerin meşru mücadelesi ... kazanmaları ile taçlan- ...amuoyuna yansıyan Gari- ...ilerinin mücadeleleri ge- ...yandırmıştır.

...ırum seçim arifesinde bu- ...kemizde seçim kaygısın- ...e gitmeyen bir davranışın ...arak ANAP üyesi duru- ... Garipoğlu'nun partiden ...da beraberinde getirdi. ...n ihraç olan Garipoğlu bu ...'ye geçerek seçim çalış- ...başlattı, Hayyam Garipoğ- ..., DYP amblemli, "Büyük ... yazılı pankart, işverenle- ...siyetinde Garipoğlu"nun ...gi ucuz işgücü cennetinde ...gül bahçesi bir Türkiye ...k.

...haksızlıkların, soygunun, ... zulmün kol gezdiği bir ...una dur demenin, sorunla- ...ncinde, sıkıntılarına sahip ...şçilerin mücadelesinden ...çıktır. İşte tıpkı Garipoğlu ...n direnişinde yarattığı gi-

SERMAYENİN SEÇİMİ

İşkencenin mi?

Herkes biliyor ki, Türkiye'de işkence münferit olaylar değil, sistematik bir uygulamadır. İşkencenin arkasında "siyasi suç" kavramı ve siyasi polis örgütü bulunmaktadır. Bu yasa ve takip sistemi, polis örgütünü düzenli bir biçimde, uluslararası bağlantılarla (CIA, MOSSAD, GSG-9) işkenceci yetiştirmeye ve istihdam etmeye yönelmektedir. Herkesin gözleri önünde işleyen bu mekanizmanın kuruluşunda 70'li yılların CHP hükümetlerinin harcı bulunmaktadır. Şimdi ne yapacak bir SHP hükümeti? Emniyet Genel Müdürlüğü'nü yeniden mi organize edecek? Diyelim ki etti... "siyasi suç" kavramını ve siyasi polis örgütünü ortadan mı kaldıracak? "Hadi canım sen de"... Bunları yapmak için hükümet olmanın yetmediğini biliyoruz... Nereden mi biliyoruz? CHP iktidarları döneminden... Peki ne gerekiyor bunları yapabilmek için? Son derece güçlü bir halk tepkisini örgütlemek ve bizzat halkı, siyasi polis örgütünü dağıtmak, tüm işkence, kaçırma, yok etme suçlarını ortaya çıkarmak üzere seferber etmek... Bunu nereden biliyoruz? 1974 Portekiz'inden, Yunanistan'ından, 1983 Arjantin'inden... Peki bunu kim yapacak; SHP binasında açlık grevi yapan siyasi tutuklu analarına "terörist" diyen İnönü mü?

Düzen partilerinin soracak başka hesapları var mı? Yok!

Peki 11 yıldır bu halkın çektiği sadece bu iki konuda mı? Kürdistan'daki katliamlar ne olacak? Ya ABD'ye peşkeş çekilen topraklarımız? İşten atılmaların hesabı ne olacak? 12 Eylülcülerden kim hesap soracak? YÖK'ün kıyma makinasında doğranan öğrencilerin, öğretim üyelerinin hesabını kim soracak?!..

Sözde "hesabı sorulacak" (daha doğrusu sorabilecekleri") yalnızca bu iki konu ise, çıkarılan bunca gürültü niye? Diğer suçları boğuntuya getirmek için mi?

NE DEĞİŞECEK?

Türkiye her on yılda bir görüldüğü gibi son derece ağır ekonomik-siyasi-sosyal tıkanıklık içine girdi. IMF ve tekelci sermaye çevreleri için yeni bir "istikrar paketi" ve yeni bir "toplumsal uzlaşma" bir zorunluluk haline geldi. Tekelci sermayenin "ekonomik uzlaşma paketi" ve "toplumsal uzlaşma"sının ne anlama geldiği artık herkes tarafından biliniyor. Ekonomik istikrar paketi, yeni kemer sıkma politikaları ve özel sermayeye kaynak aktarımı demek oluyor. "Toplumsal uzlaşma" ise halkın bu uygulamalara karşı direncini kıracak tedbirler anlamına geliyor...

Seçim sonrası Türkiye halkının karşı karşıya bırakılacağı tabloyu anlamak için, bu nedenle, halkın beklentilerine değil sermayenin beklentilerine bakmak gerek. Yine bu nedenle, düzen partilerinin mitinglerde verdikleri vaadlere değil TÜSİAD'da TİSK'de ve emperyalistlerin temsilcileri önünde söylediklerine bakmak gerek.

Tekelci sermaye ne istiyor? "TÜSİAD'ın ekonomik anayasa önerisinde bu istekler dört ana başlık altında toplandı: "1- Tüm kaynaklar ve bunların dağıtımının denetimi; 2- 'Sosyal Devlet' ilkesinin yerine 'Serbest Piyasa'nın anayasal bir kavram haline getirilip kurumsallaştırılması; 3- Özelleştirmenin ve özelleştirmeyle ilgili kurumların anayasal güvence altına alınması; 4- Ekonomik kararların meclis denetimine bırakılması ve iktidarların keyfi tutumlarının önlenmesi". Ayrıca TÜSİAD, "siyasi iktidarın anayasal boşluklardan yararlanmasını engellemek için hükümet ve özel sektörün diyalogunu sağlayacak bir 'Ekonomik ve Sosyal Konsey'in kurulmasını ve anayasal bir kurum haline getirilmesini istiyor. Yani, ücret tavanlarından, tarım ürünü fiyatlarına, yatırımlardan bankacılığa kadar alınacak bütün kararları denetleyecek bir işadamları-devlet konseyi.

Kısacası tekelci sermaye, ekonominin yönetimini, hükümetten alıp doğrudan kendi uzmanlarından oluşturduğu otomatik mekanizmalara bağlamak istiyor.

TÜSİAD bunları isterken, düzen partilerinin (ANAP dahil) hepsi anayasayı değiştirmek istediklerini söylüyorlar. Yine tümünün ortak fikri anayasayı değiştirebilecek meclis çoğunluğunu bulamazlarsa (ki bu zaten ortada) diğer partilerle ortak paydalar oluşturup, değişikliği bu ortak payda üzerinden gerçekleştirmek. Düzen partilerinin ortak paydaları ne? Bu sorunun tek cevabı var: Tekelci sermaye. Yani düzen partilerini anayasa değişikliği için biraraya getirebilecek tek güç tekelci sermaye. Böylesi bir "uzlaşma"dan çıkacak anayasanın, tekelci sermayenin taleplerini karşılamayı esas alacağı ortada değil mi?

Zaten düzen partileri de bu konuda yoruma gerek bırakmıyorlar. Demirel'in "altın üçgen"i ile Ecevit'in kooperasyon önerisi bu iki partinin TÜSİAD önerisine yaktığı yeşil ışık olarak anlam kazanıyor.

***

Tüm düzen partileri, ekonomik sorunların kaynağı hakkında da aynı görüşü paylaşıyorlar: kamu açıkları. IMF'nin stand-by isteğinde de birinci maddeyi aynı konu oluşturuyordu.

Peki buldukları çözüm ne? Artık sihirli liberasyon değneğinin yapacağı bir şey kalmadığına, fiyatlar serbest bırakıldığına, parada konvertibiliteye geçildiğine, sınai korumalar ortadan kaldırıldığına göre geriye iki şey kalıyor: Vergi rejiminde değişiklik ve KİT'lerin özelleştirilmesi. Zarar eden ve dolayısıyla bütçeden desteklenen KİT'lerin özelleştirilmesi ile kamu giderleri azaltılacak, buradan elde edilen kaynaklar özel sermayeye aktarılacak.

Kamu açıklarını kapatma bahsinde tüm düzen partileri ana çizgileri itibariyle aynı yolu paylaşıyorlar. Hiçbiri özelleştirmelere son vermek niyetinde değil.

"Vergi reformu" konusunda da hepsi hemfikir. Bugüne dek Türkiye'de büyük sermayenin vergi yükünü artıracak bir düzenlemeyi hiçbir hükümet gerçekleştiremedi. Aksine tüm değişiklik girişimleri, büyük sermayenin vergi yükünün doğrudan ve dolaylı olarak azaltılmasıyla sonuçlandı. %30'luk bir seçmen desteğiyle girişilecek vergi reformunun da aynı biçimde sonuçlanması mukadder görünüyor. Asgari Ücret'ten vergi alınmayacağı yollu açıklamaların bu denli sık yapıldığına bakmayın; sonuçta ortaya çıkacak olan, patronların asgari ücret için verdikleri verginin azaltılması buna karşılık, asgari ücretin daha düşük bir oranda artırılması olacak. İşçilerin doğrudan ellerine geçen ücrette çok küçük bir artış, ama buna karşılık sosyal yardım fonlarında dev bir daralma...

Bütün bunların belli başlı anlamları şunlar: Endüstrisizleşme sürecek; işsizlik artacak; gelir dağılımındaki adaletsizlik büyüyecek.. Emperyalizmin, Türkiye'yi uluslararası işbölümünde yeniden istihdam etmek için yürürlüğe koyduğu tahrip ve yoksullaşturma programı izlenmeye devam edilecek. Ve bunun için de ekonominin yönetimi, siyasal otoriteden bağımsızlaştırılarak uzmanlık kurullarına yani tekelci sermayenin doğrudan görevlilerine devredilecek.

Sendikal özgürlüklere ilişkin vaadler bu perspektifle çelişiyor gibi görünse de, gerçekte böyle bir çelişki yok. Daha şimdiden devlet sendikacılığına doğru gidişin göstergeleri ortalığı kaplamış durumda. Bu konuda SHP tüm diğer partilere fark atıyor. SHP'nin DİSK'e el koyma planının nasıl bir DİSK öngördüğünü gazetemizin DİSK'e ayrılan bölümünden izlemek mümkün. "İskandinav modeli sendikacılık", "Şeffaf sendikacılık" vb. isimler altında öngörülen düpedüz devlet sendikalarıdır. Bu sendikalarla sermayenin işçi sınıfına saldırısını frenlemek mümkün değildir. Aksine bunlar işçi sınıfının elini kolunu daha çok bağlama gereksinimini karşılamaya yönelik girişimlerdir. Düzen, artık yalnızca çalışma yasalarının cenderesiyle yetinmiyor, sendikaların içine el atıp hizaya getirmeye girişiyor. Memurların sendikalaşma talebini de, yaşanan statü karmaşasını kendi lehine çözmeye hizmet eden ama eli kolu bağlı bir örgütlülükle sınırlayan biçimlerde karşılamayı hedefliyor.

***

Devlet terörü cephesinde de durum parlak görünmüyor.

Bilindiği gibi, devlet terörünün en önemli kaynaklarından birini, devletin Kürt siyaseti oluşturuyor. Bu noktada Demirel ve Ecevit, devletin Kürt politikasında hiçbir değişikliğe gidilmeyeceğini daha baştan açıklamış durumda. İnönü ise farklı şeyler söylermiş gibi görünüyor. Ama bu yalnızca görünüş. Çünkü SHP, "üniter devlet içinde çözüm" fikrinin sadık savunuculuğunu sürdürüyor. Bu noktada DYP'den de DSP'den de bir farkı yok. Tek fark, SHP'nin bu çözümü barışçı yollarla elde edilebilir görmesinde. Oysa bugünkü Kürt sorununun odağında "üniter devlet"in kendisi bulunuyor. Kürt halkı "üniter devlet" dayatmasına başkaldırıyor. Kürt ulusal direnişini PKK'dan "tatlı dille" koparabilmenin ise artık yolu yok. O zaman er veya geç yapacakları tek şey kalıyor: Gerillaya karşı askeri harekatı sürdürmek... Giderek, gerillanın içinde kök saldığı Kürt köylüsüne karşı askeri harekatı sürdürmek... Yani ANAP'ın geçtiği yolu yeniden katetmek. Ama bu kez durum 1984'den farklı: Kürt ulusal direnişi bu sürede çok büyük bir mesafe aldı. Bu noktada, muhtemel bir SHP hükümetinin ANAP'ın geldiği yere gelmesi uzun sürmeyecek. SHP, bir ulusal başkaldırıyla karşılaşan tüm sosyal-demokrat partilerin trajedisini yaşamaya, ulusal baskı siyasetini olduğu gibi sürdürmeye mahkum.

Devlet Kürdistan'da askeri çözümü dayattığı sürece "Batıda" insan haklarına saygılı bir rejimin oturtulamayacağı aşikar. Yüzyıllık gerçek yine önümüzde: "Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz". Askeri "çözüm"den vazgeçilebilmesinin ise tek koşulu var: üniter devlet dayatmasından vazgeçmek, çözümü ulusların kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde ele almak... Oysa tekelci sermaye erken seçimi zorlarken, bunu "devletin bölünmez birliğini güvence altına almak" için istediğini söylüyordu.

Devlet terörünün temelindeki ikinci unsuru ise "terör/demokrasi" ikilemine dayalı bir çifte standartlı yönetim zihniyeti oluşturuyor. Bu zihniyetin devletteki etkinliği yalnızca siyasi partilerle sınırlı değil. İç güvenlik örgütleri, bu yaklaşımı artık bir "ideoloji" mertebesine çıkarmış durumdalar. Bu örgütler topyekün yeniden yapılandırılmadıkça, devlet kademelerindeki bu "devlet teröristi" zihniyetin etkisini kırmak mümkün değil. İnsanlar açlık grevlerinde ölüm eşiğine gelirlerken zamanın Adalet Bakanı'na "bu sorun beni aşıyor" dedirten, işte tam da devlet içindeki (hatta iç güvenlik sorunlarında devletin merkezindeki) bu "devlet"tir. Bu örgütlerin yeniden yapılandırılmasına ilişkin sorunları ise daha önce tartıştık. Kısacası düzen partilerinin iç güvenlik politikasının düzenlenmesindeki partiler üstü işleyişe engel olabilmeleri bahis konusu değildir.

***

Yeni Dünya Düzenine entegrasyonun da artık "ulusal politika" haline geldiğini biliyoruz. Düzen partileri bu konuda da tam bir mutabakat içinde. Yeni Dünya Düzeni'nin gereksinimlerini karşılamak için ihtiyaç duyulan değişiklikleri yapmaya kollarını sıvamış durumdalar.

Hepsinin büyük bir rahatlıkla askerlik süresini kısaltma vaadinde bulunabilmeleri gerçekte bu ortak hazırlık sayesinde. Türkiye'nin, Küçük Asya'da Amerikan'ın bir jandarma kuvveti konumuna getirilmesi için, ordunun "profesyonelleştirilmesi ve vurucu gücünün artırılması" planının altında ABD imzasının bulunduğu biliniyor. Böylece ordu, iç savaş ordusu olmaktan çıkarılıp "dış savaş"a yöneltilirken, ordudan boşalan "iç güvenlik" fonksiyonlarını polisin üstlenmesi düşünülüyor. (Tabii ordu mevcudundaki azalım, Kürdistan'ı kapsamıyor. Orada savaş yine eski iç savaş ordusu tarafından sürdürülecek.) Polis mevcudunun 200-250 bine çıkarılmasından da maksat bu. Yani ordunun küçültülmesi, ülke içinde baskıcı denetimin azaltılması, ülke dışında barışçı ve bağımsız bir dış politika izlenmesi anlamına gelmiyor. Aksine bu "reform" polis devletinin gücünü artırma ve dış politikada Batı'yla askeri ittifak temeli üzerinden birlik oluşturma siyasetinde ileriye doğru atılmış ciddi bir adım olacak.

***

"Size pembe ufuklar vaadediyorum; adalet vaadediyorum, hürriyet vaadediyorum"... Demirel bir konuşmasında böyle söylüyordu.

Karşılaşacaklarımız ise ortada: Uluslararası politikada değişiklik yok, Kürt politikasında değişiklik yok, IMF ile ilişkilerde değişiklik yok, Özelleştirme politikasında değişiklik yok..

Bunların hiç birini değiştirmeyecek olan, değiştiremeyecek olan düzen partileri şimdi refah, adalet ve hürriyet vaadediyor. Bu vaadlerinin ardından "500 gün programı", "İki yıl süre", "Onarım Programı" adı altında tüm düzen partileri halktan süre istiyorlar. Bu "ara dönemler"in, "acı reçete" dönemleri olacağını hepimiz biliyoruz. Ve yine biliyoruz ki ortada "reçete" diye bir şey yoktur. Reçete diye yutturulacak olan, bu partilerin gerçek iktidar programları, sermaye iktidarının yeni saldırı kampanyası olacaktır.

Şimdi ANAP iktidarının gidici oluşuna bakılarak işyeri komitelerimizi, mahalle komitelerimizi, anti komitelerini kurmayı savsaklamak, sermayenin, egemen güçlerin saldırılarına karşı direnmeyi ağırdan almak kadar tehlikeli bir şey yoktur. Seçim yaklaşırken sermaye dimdik ayakta duruyor; partilerin seçim programlarına müdahale ediyor, koalisyonlar hazırlıyor, anayasa önerileri dolaştırıyor. Bunlar yalnızca seçime kadar göreceğimiz etkinlikler değil. Artık sermayenin hükümetin icraatında doğrudan yer alışını göreceğimiz günlere giriyoruz. Yani şimdi atakta olan sermaye, seçimden sonra da atakta olacak. Bu nedenle sokaktaki mevzilerimizi güçlendirmek, sermaye saldırısına karşı işçilerin, memurların, öğrencilerin, gecekondu halkının, köylülerin duyarlılığını artırmak son derece büyük bir önem taşıyor. Bu duyarlılığın artırılması, yalnızca propaganda yoluyla yürütülecek bir çalışma olmamalıdır. Bu çalışma, kitlesel mücadelenin organlarını yaratma göreviyle birlikte ele alınmalıdır.

İşçi sınıfı, seçimler sonrasında gelecek sermaye saldırısını ayakta karşılamalıdır.

Pancar Motor İşçisi kazandı

(Baştarafı 1'de)

kapılara kaynak yapan işçiler sonunda baskıları yenerek DİSK Maden-İş sendikasına geçiyor. 1980 yılında yapılan grev ve 12 Eylül'den bir kaç gün önce bağıtlanan başarılı sözleşmenin etkileri uzun yıllar sürüyor. Kendi işkolunda 12 Eylül'e yakalanan bir çok fabrikadan daha iyi ücret ve haklar sürüyor.

Bu sözleşmeden bir süre sonra ise fabrikanın pazarı daralmaya başlıyor. Üretim teknolojisinin ve üretilen motorların geliştirilmemesi işyerinin zararına işliyor. Emekli olan işçilerin yerine yeni işçi alınmayarak ve işçi çıkartılarak 3 vardiya 1'e indiriliyor. Böylece işyerinin içine girdiği ekonomik darboğazın faturası işçilere çıkartılıyor.

Özellikle 83'ten sonra üretim büyük oranda düşüyor. İşçiler bunu fabrikanın en büyük ortağı Pankobirlik yöneticilerinin DYP'li oluşu ile fabrika yönetimindeki ANAP-DYP çekişmesine bağlıyorlar.

Yeniden örgütlenme sürecinde Otomobil-İş'te örgütlenen işçiler geçen yıl içinde işyeri komitesini kuruyorlar. Komite tüm bölümlerden toplam 35 işçiden oluşuyor. Bazı bölümler temsilcilerini seçimle belirlerken, bazılarında doğallığına bir seçme oluyor. Çeşitli zamanlarda genel kitle ile toplantı yapılıyor. Komite sosyalist işçilerin öncülüğünde çalışmakla birlikte farklı görüşlerden işçileri barındırıyor. 80 öncesi mücadele geleneğini sürdüren işçiler 1 Mayıs'ta çeşitli eylemler yapıyorlar.

1990 yılında yapılan toplu sözleşme oldukça kötü bağlanıyor. Ancak fabrikanın durumunun kötü oluşu gibi nedenlerle işçilere sözleşme benimsetiliyor. Ardından dökümhane bölümü "işyerine yük oluşturduğu" gerekçesiyle kapatılıp 130 işçi işten çıkarılırken de aynı nedenler ileri sürülüyor. Bu sırada doğan tepkiler ise "artık işçi çıkarımı olmayacağı" vaadiyle susturuluyor.

İşçilerin sorunları bundan sonra giderek artıyor. Avans verme işlemi TİS'le yeralmasına karşın kaldırılıyor, maaşlar giderek daha gecikmeli verilmeye başlanıyor ve emekli olan işçilere verilen çekler karşılıksız çıkıyor. Tepkilerini dile getiren işçiler ise ancak "benim yetkim yok" diyen müdürle karşılaşıyor ve muhatap bulamıyorlar.

Bütün bunların üstüne ise yönetim Ağustos ayı içerisinde sendika yöneticilerine 200 işçinin işten çıkarılacağını ve tazminatların %10'unu peşin kalanını bir yıl içinde vereceğini bildiriyor. Zaten Ağustos maaş ve ikramiyelerini alamamış olan işçiler haberi duyunca artık tepkilerini güçlü bir şekilde ortaya koyma kararını alıyor. İşyeri komitesi öncülüğünde durum değerlendirilerek ilk olarak 6 Eylül günü toplu vizite eylemi yapılıyor. Eylem üzerine müdüriyet işten çıkarmanın sözkonusu olmadığını açıklıyor, ancak işçiler yazılı bir açıklama ve ücretlerin derhal ödenmesini isteyince yine müdürden "bizim yetkimiz yok" yanıtı alıyorlar. 11 Eylül günü ise üretim durduruluyor ve işyeri gece de terkedilmeyerek eylem işgale dönüştürülüyor. 360 işçinin yanısıra direnişe katılan 80 memur ise müdürün tehditleri sonucu "bizim ne sendikamız, ne de bir dayanağımız var" diyerek eylemden ayrılıyorlar. (Oysa memurlar da 14 aydır zam almadıklarından dolayı zor durumdalar.)

EYLEM ve TALEPLER

Eylem başladığında işçiler durumu şöyle değerlendiriyor: "Maaşlarımız ile ikramiyelerimizin hemen ödenmesini ve işten çıkarma olmayacağına ilişkin yazılı bir güvence istiyoruz" "Fabrikanın içinde bulunduğu krizin sorumlusu biz değiliz ve faturasını biz ödemek istemiyoruz" "Şu anda seçim ortamındayız. Bundan dolayı partilerin oy alabilmek için destek vermesi mümkün. Durumdan elimizden geldiğince yararlanacağız. Hangi parti gelirse kapımız açık-bir işçi "faşistler dışında" diyor- Onlar aracılığıyla sesimizi duyurmaya çalışacağız. Ancak bizim gerçek desteğimiz Paşabahçe'deki gibi ailelerimizden ve diğer işçilerden gelmeli" "Batırılmakta olan fabrika pancar üreticilerine ait. Bir amacımız da onların basın aracılığıyla durumdan haberdar olup fabrikalarına sahip çıkması"

Direniş kararını hep birlikte alan işçilere sendika da destek vermek zorunda kalıyor. Direniş işyeri komitesi tarafından örgütleniyor. Çeşitli işlerle ilgili olarak dörder saatlik nöbetler tutuluyor. Ailelerin fabrika önünde toplanmasını düzenlemek amacıyla bir kaç işçi eşi görevlendiriliyor. Gerekli oldukça bütün işçiler biraraya gelip karar alıyorlar. Altı gün süren direniş boyunca biri gelişmelerin komite tarafından aktarılıp "direnişe devam" kararıyla sonuçlanan, diğeri ise direnişin örgütlenmesinin geliştirilerek daha coşkulu, eğitime de yönelik düzenli şekilde yürütülmesini hedefleyen iki toplantı yapıldı. Ancak direniş, çeşitli ziyaretler sırasında coşku artmakla birlikte genellikle oldukça sükunet içinde geçti. Bunda tansiyonu yükseltmeyi istemeyen polisin pek ortalıkta görünmemesi ile birlikte, komitenin bu konuda pek fazla çaba harcamayışının da etkisi oldu. Oysa genellikle "çocuklara okul parası" "açlık perişanlık" olarak ifade edilen taleplerin geliştirilmesi, sınıf bilinci ve mücadele deneyimi gelişmiş olan işçilerin bulunduğu Pancar Motor gibi bir fabrikada mümkündü. Bu amaçla genel toplantıda da ifade edilen koro, halkoyunları, şenlik ve çalışmaları ile eğitim amaçlı toplantıların yapılması, üretim yapılmamasından doğan boş zamanın yararlı bir biçimde doldurulması olabilirdi.

Direnişin ikinci gününden itibaren DSP, SP ve özellikle SHP milletvekili aday adayları yoğun biçimde işyerini ziyaret etti, çeşitli yardımlar yaptı. Erdal İnönü de fabrikaya gelip bir konuşma yaptı. Konuşmasında işsizlik sigortası vaadeden İnönü, işsiz kalmadan işgücüncesinin sağlanması, sömürünün yoğunlaşmasını sağlayan piyasa ekonomisinin eleştirisi, sendikal haklar gibi konulardan bahsetmeyerek aslında ekonomik politika konusunda iktidardan fazla bir farkı olmadığını gösterdi. Bu tavırlardan dolayı da çok sayıda sosyal demokrat işçinin olduğu fabrikada tutal inandırıcı olamadı ve ziyaretin seçim yatırımı olduğu işçilerce kendi aralarında ifade edildi.

Devamlı fabrika önünde bulunan 150 kadar işçi yakını dışında direnişe yaygın ve etkili bir işçi desteği sağlanamadı. Bununla birlikte Erka Balata, Belediye işçileri, Makina Kalıp, Orpaş, Emel Kazan, Kavel, İSKİ-Suser işyerlerinde işçiler, Eğit-Sen'liler, İşsizler Derneği ve İşçi Kurultayı girişimcileri Pancar Motor işçilerini ziyaret ederek destek verdiler. Altı gün süren işgal boyunca (özellikle ziyaretler sırasında) "İşçi memur kardeştir, patronlar kalleştir", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", İşçi kıyımına son", "Haklıyız işçiyiz kazanacağız", "Babalar işsiz çocuklar aç", "Gemileri yaktık geri dönüş yok" sloganları sık sık atıldı.

16 Eylül günü işyerine yönetim kurulundan iki yetkili geldi. Böylece işçilerin muhatabı altı günlük direnişin sonunda ortaya çıkmış oluyordu. Sendika yetkilileri işyeri temsilcileri ve yöneticiler arasında yapılan görüşmelerde işçilerin talepleri kabul edildi. Yönetim bir basın açıklaması ve bir tamim yayınladı. İşçilerin direnişinden bahsetmeyen Tamimle yönetim "kendini direnişe yenilmiş" görüntüsünden kurtarmaya çalışarak yeni siparişler alındığını, para bulunduğunu, işçi çıkarımının söz konusu olmadığını, yalnızca emekliliği gelenlerin peşin ödemeyle işten ayrılacaklarını bildirdi. Açıklamadan sonra toplanan işçiler, amaçlarına ulaştıklarından dolayı eylemlerini coşkuyla bitirdiler.

Yapılan sohbetlerde de "Eğer işveren daha sonra bir saldırıya girişirse yine kararlılıkla direnileceği ve başka işyerlerinin de bu direnişi örnek alarak işten atılmalara dur demesi gerektiği" söyleniyordu. Paşabahçe, SASTAŞ ve Segura'dan sonra işten atılmalara karşı mücadele bayrağını taşıyan Pancar Motor işçileri, örgütlenmesindeki tüm eksikliklere karşın mücadelelerini başarıyla sonuçlandırdılar. Devrimciler bu direnişlerden aldıkları [illegible] daha gelişkin coşkulu siyasal taleplere yönelen [illegible] çalışmayı [illegible] ne daha çok kavramı direnişleri [illegible] malılar. Bütün saflarıyla saldıran [illegible] zeye daha militan eylemlerle [illegible] dan [illegible] okunmalı.

Kemaller Deri'de direniş var!

Kazlıçeşme'deki deri işverenlerinin sendikasızlaştırma çabaları sürüyor. En son olarak Kemaller Deri'de, işçiler sendikalaşmak isteyince işten çıkarıldılar. İşveren "Ne sendikası, biz Allah'tan başka güç tanımayız." diyorlar. İşçiler ise fabrikanın önünde oturarak direniyorlar.

Kazlıçeşme'de kurulu Kemaller Deri A.Ş.'de, patron tarafından işten atılan 70 işçi 15 gündür direnişte. Kemaller Deri, birbirine yakın 2 işyerinden oluşuyor. Birinde 35 diğerinde 45 işçi çalışıyor. 2.9.1991 tarihinde işveren 35 işçinin çalıştığı işyerini kapattığını, burada çalışan işçilere de asgari ücret üzerinden kıdem ve ihbar tazminatlarını vereceğini açıklıyor. Aynı anda diğer işyerinden de 4 işçiyi 17. maddeden çıkarıyor.

Bütün bu uygulamaların gerçek nedeni, Kemaller işçisinin Deri-İş'e üye olması ve sendikanın da toplu sözleşme imzalamak için yetki istemesi, 3 yıldır işyerine sendikayı sokmayan, tarikatçılık yapan, işçileri din istismarı ve vaadlerle kandıran Kemaller patronları, işçilerin sendikalaşmalarını engelleyemeyince, çareyi onları işten atmakta buluyorlar.

Deri işverenlerinin geleneksel politikaları bu, sendikasız ve sigortasız işçi çalıştırmak.

Kemaller işçisi topluca direnişe geçiyor. Patronlar da tüm işçileri 17. maddeden attıklarını ve tazminat ödemiyeceklerini açıklıyor. "Ne sendikası, biz allahtan başka güç tanımayız" diyerek de böbürleniyorlar.

3 kardeşten oluşan patronlar, aşırı dinci-tarikatçı olma özellikleriyle biliniyorlar. Fabrikalarına da hep dini bütün ve özellikle Giresunlu işçileri almışlar. 3 yıl boyunca dini ve hemşeriliği kullanarak işçileri sendikadan ve Kazlı'daki dayanışma eylemlerine katılmaktan uzak tutmuşlar, ama gelinen noktada; Kemaller işçisini; kendileri ayda 600.000 TL. alırken sendikalı işçilerin 1.500.000 TL'ye yakın ücret elde etmesi sendikalaşmaya yöneltiyor.

Bu arada 3 kardeş arasında da bir didişme var. Birbirlerinin sermaye paylarına sahip olmak için çekişiyorlar. Bir yanda dincilik, bir yanda sermaye kavgası. Hem de kardeşler arasında. Ama sermayenin dini, imanı yok. Ne kardeş tanır ne akraba. Ne kul hakkı tanır, ne allah hakkı.

Kemaller işçisi 20 gündür direnişte. İşyerlerinin önünde oturuyorlar. İçeride hiçbir çalışmanın yapılmasına izin verilmiyor. 3 gün önce patronun dışarıdan getirdiği bir grev kırıcı, çalışmaya kalkınca, kadın işçiler tarafından dövülerek kovalandı.

Direnişçi işçilerin temel talebi şu; "İşimizi geri istiyoruz.

Eğer işveren, işyerini kapatmakta kararlıysa, bizim haklarımızı garanti altına alan bir protokol imzalayalım." Bu protokolün iki temel maddeden oluşmasını istiyor işçiler.

"1) İşyerini yeniden açarsa işe öncelikle bizleri alacaktır.

2) Kıdem ve ihbar tazminatlarımız Deri-İş ile deri işverenleri arasında yakın zamanda imzalanan toplu iş sözleşmesinde elde edilen haklar üzerinden ödenecektir."

Direnişin başladığı günden beri ortalıkta görünmeyen patronlar direnişin 18. günü işyerine çevik kuvveti göndererek içerden mal çıkartmaya kalktılar. İlk gün işyerindeki malları işçilerin kararlı tavrı karşısında götüremeyen polis, ertesi gün daha büyük bir güç ve amirleriyle yeniden geldi. Bir saat kadar süren tartışma gerilimli oldu.

Polis amirleri işçilerin kararlılığını değiştiremeyince şu teklifte bulundular "Bu tavrınız devlet otoritesini zaafa düşürüyor. Dün geldik malı götüremedik, bugün hiç değilse bir miktar mal almamıza izin verin biz de malı almış gibi olalım, aksi takdirde operasyon yapacağız". Sendikanın da desteğiyle işçiler bu teklifi kabul etti. Polis, işçilerin oluşturduğu koridordan geçerek dört kucak deri götürdü. Böylece devlet otoritesi zaafa düşmekten kurtuldu (!)

Garipoğlu İplik Direnişi bitti

Bir ayı aşkın süredir devam eden Garipoğlu İplik Fabrikası'ndaki direniş, işçilerin kendi kurdukları çadırlarda aileleriyle birlikte yaşadıkları bir mücadele oldu. Ve sonunda kazandılar... Adana İş Mahkemesi, işçiler lehine karar alarak işverenin kanunsuz lokavt uyguladığına karar verdi.

İşçilerin Sesi/Adana

Bir süre önce anlaşmazlıkla sonuçlanan TİS görüşmeleri sonucu 580 işçiyi işten çıkaran işveren bunun üzerine greve giden işçilere kanunsuz lokavt uygulamasında bulunmuştu. Bu haksız uygulama karşısında da işçiler işvereni mahkemeye vererek haklarını arama yoluna gitmişlerdi. Fabrika işgali ardından çadırlarda devam eden eylemler, iş mahkemesinin işçiler lehine aldığı karar ile işçilerin başarısıyla sonuçlandı.

Mahkeme, Garipoğlu İplik Tesislerinde işverenin kanunsuz lokavt uyguladığına karar verdi. Mahkemenin aldığı karar doğrultusunda; YHK işyerinde yeni bir toplu iş sözleşmesi belirleyerek, fabrikada toptan işten çıkarılan 580 işçinin tazminatları sözleşmeye göre yeniden düzenlenecek.

İşyerinin işgali ardından sendikanın zorlaması ile eylemin fabrika dışında sürdürülmesi ve işçilerin kendi kurdukları çadırlarında aileleriyle haklarını aramaları olumlu-olumsuz, güzel-çirkin yanları ile kazananların işçiler olduğu bir mücadele.

Sendikanın grev sırasında işgali kırıp eylemi fabrika önünde sürdürme kararı, işçilerin çadırlarda aileleriyle birlikte günlerce, çevre işçilerin, demokratik kuruluşların, esnafların yardımları ile kavgalarına devam etmeleri; öte yandan reklam kaygısını aşmayan parti ve belediyelerin "yardımları" olumlu-olumsuz güzel-çirkin (Devamı sayfa 7'de)

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde TOPLU İŞTEN ÇIKARTMA

Maaş ve ikramiyelerini alamadıkları için 10 günlük iş bırakımına giden 8 bin belediye işçisinden sendika yöneticileri, baştemsilci ve temsilcilerin de içinde bulunduğu 405 işçinin işten çıkarılması, ÇAKMUR'un sosyal demokrat maskesini düşürdü.

İşçilerin Sesi/İzmir

Bir sosyal cinayet olan işçi kıyımı kervanına SHP'li belediye başkanı Yüksel Çakmur da katıldı. ANAP politikalarının yerel düzeyde iyi bir uygulayıcısı olması nedeniyle SANAP (Sosyal Demokrat Anavatan Partisi) yakıştırmalarına neden olan ÇAKMUR, bu değerlendirmeleri haklı çıkartan uygulamalara devam ediyor.

Özelleştirmeden sonra işçi kıyımında da ANAP politikasından geri kalmayan ÇAKMUR, 405 işçinin 17. maddeden işine son verdi.

Maaş ve ikramiyelerini alamadıkları için 10 günlük iş bırakımına giden 8 bin belediye işçisinden sendika yöneticileri, baştemsilci ve temsilcilerin de içinde bulunduğu aynı zamanda eski hükümlülerin de hedef seçildiği işçi kıyımı ÇAKMUR'un sosyal demokrat maskesini düşürdü.

Eylemin 10. gününde "meşru zeminde haklı olduğumuz bir davayı hukuksal alanda kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız" kaygısından hareketle eylemin biçimini değiştiren sendika yöneticileri, büyükşehir belediye binası önündeki eylemi işyerlerine taşıdılar. İşyerlerinde vezne kuyruğu oluşturma şeklinde devam eden eylem, paraların verildiği işyerlerinde işe başlanmasıyla kırıldı ve giderek sona erdirildi.

Bundan sonra ise karpuz seçer gibi atılacak işçi seçimine başvuran belediye yöneticilerinin işi kolaylaşmıştı. Bu arada, atılmaya karşı olan ve imza atmayan genel sekreter yardımcısının istifasıyla pürüzler temizlenmiş oldu.

Belediye-İş yöneticileri ise hukuk savaşını seçtikleri için(!), ayın 18'indeki duruşmayı bekleyiş içine girdiler. Bu arada bu pasif tavra karşı çıkan bazı işçiler "yılgınlığı ve dağınıklığı önlemek" amacıyla Belediye-İş'te açlık grevine başladılar. 7 kişinin süresiz başlattığı eylem, destek amacıyla katılanlarla birlikte bazen 20'ye varan sayıyla devam ediyor.

Son olarak okulların açıldığı gün (16 Eylül), işten atılan işçilerin okul çağında olan çocukları belediye başkanı ile görüşmek istedi. Ellerinde çeşitli dövizlerle Belediye-İş'te toplanıp daha sonra Anakent Belediye binası önüne giden işçi çocukları, ellerindeki dilekçeleri ve karanfilleri Çakmur'a vermek istediler. Çakmur'un toplantıda olduğu gerekçesiyle çocukları kabul etmemesi şimdiye kadarki olumsuz tavrının süreceği kanısını uyandırdı. Çiçekleri ve dilekçeleri kapıdaki görevlilere bırakan çocuklar buruk bir şekilde ayrıldılar.

Buradaki basına bir açıklama yapan Belediye-İş 6. nolu Şube Başkanı Haşim Candan "Amacımız ne duygu sömürüsü yapmak ne de Çakmur'un şahsına karşı olumsuz bir tavır içine girmektir. Okula gidemeyen çocukların durumunu gözleriyle görsün istedik. Çakmur'u sağduyuya davet ediyor ve sorunlarımızın çözümüne yöneleceğini umuyoruz" dedi.

Çocukların taşıdığı dövizlerde ise "işçinin hakkını yemeyin efendiler", "biz de belediye başkanı olmak istiyoruz", "babamın işini geri istiyorum", "okula gitmek istiyoruz" yazılıydı.

Plast Pak'ta GREV

Petrol İş'in örgütlü olduğu CMB Plastpak fabrikasında 54 işçi 21 gündür grevde. Fabrikanın sahipliği CMB olarak isimlendirilen uluslararası bir tekele ait. Fransız sermayeli fabrika Mintax, Shell, Benkizer, Birleşik Alman, Deva Holding, Jhonson vb. gibi firmalara; deterjan,asit ve deodorant gibi maddelerin konduğu plastik kaplar üretiyor.

Günde 6 ton plastik hammaddesi işleyen fabrika, bu hammaddelerin tamamını yurtdışından ithal ediyor. Hammaddenin kilosu 4000 TL. Hiç atık ve çöpe giden bir şey yok. İşçiler 46 gramlık bir plastik şişenin piyasada 3500 TL'ya satıldığını söylüyorlar. Bu hesaba göre şirket son derece karlı.

Ortalama ücretin -sosyal haklar dahil- 600.000 TL. olduğu işyerinde, işçilerin %200'lük bir zam talebi var. Yaklaşık 1 milyarı bulan bu para, Plastpak patronları tarafından çok fazla bulunuyor. İşletmenin böylesi bir yükü kaldıramayacağını söyleyen patronlar, grev sırasında tel örgü, yeşil alan ve çevre düzenlenmesi için hazırladıkları 1 milyarı unutmuş olmalılar.

Oysa daha öncesinde 70 işçiyi işten çıkararak, bir işçiyi iki makinede çalışmak zorunda bırakan patronların asıl amacı daha fazla kar. Bunu işçi ücretlerini kısarak gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

İşverenle anlaşmazlık konusu sadece ücret zamları değil. İdari maddelerde (Devamı sayfa 7'de)

Yargısız infazın son kurbanı: SEHER ŞAHİN

Devlet terörünün uygulayıcıları geçtiğimiz günlerde bir yargısız infaz daha gerçekleştirdiler. 4 Eylül günü, Mimar Sinan Üniversitesi öğrencisi Seher Şahin, Rehberlik ve Danışma masasından polislerce alınıp, dövüldükten sonra 3. kat penceresinden atıldı. 5 gün komada kalan Seher 9 Eylül günü yaşamını yitirdi. Burjuva basının, olayı bilerek "Seher intihar etti" biçiminde çarpıtması, katillerin ellerindeki kanı temizlemeye yetmedi. Gerçek ortada: Seher Şahin devlet güçlerince katledildi. İsmail Oral gibi, Hatice Dilek gibi, Murtaza Kaya gibi...

Seher, polis ve okul idaresinin işbirliğiyle katledildi. Bu gerçekler, Seher'in cenazesine katılan 2000 kişinin pankartlarıyla, sloganlarıyla bir kez daha haykırıldı.

TÖDEF'in yanısıra İÖDF'nin de katıldığı törende "Seher Yaşıyor Yaşatacağız", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Faşist katillerden hesap soracağız" sloganlarıyla mezarlığa kadar yüründü. Çeşitli konuşmalardan sonra devrim andı içildi.

Devlet terörünün uygulayıcıları dün üniversite koridorlarındaydı...Bugün sokak arasında...Yarın fabrikaların çıkış kapısında... Öbürgün evimizin önünde... Gelmelerini beklemeyelim, Devlet terörü silahını ters çevirelim. Devlet terörüne karşı varolduğumuz her yerde, insan olmanın onuru ve sorumluluğuyla direnelim. Sessiz kalarak cinayetlere ortak olmayalım. Yoksa yargısız infazlara daha nice Seher'ler, Murtaza'lar eklenir.

Küçük Çekmece Belediyesi İşçileri Kararlı

Yine Belediye..Yine direniş...

Küçük Çekmece Belediyesi işçilerinin yaşadıkları sorunlar açısından diğer belediyelerden farkları yok. Sadece başkanlarının yolsuzlukları açığa çıkmış ve bu nedenle partisinden ihraç edilmiş...Diğer bir fark da işçiler sorunlarını kendi güçleriyle çözme bilincine sahip olma yolundalar..

Küçük Çekmece Belediyesi'nde çalışan 1400 işçi eylemde. Yaklaşık 18 aydır sürekli olarak belediyenin kendi imzaladığı toplu sözleşmeyi ihlal etmesi karşısında işçiler tepkilerini çeşitli şekilde dile getiriyorlar. Son olarak belediyenin önünde oturma ve vezne kuyruğu eylemi yapıyorlar.

Belediye işçilerinin yaşadığı sorunlar sözleşmenin imzalanmasından beri süregeliyor. Ücretler geç ödeniyor, sosyal haklar verilmiyor, durum çoğu zaman protokollerle geçiştiriliyor. Bu durumu protesto eden işçiler ise sürekli olarak işten atılmakla tehdit edildiği gibi bir çok işçi de zorla bölüm değiştiriyor.

İşçiler mücadeleye giriştikleri anda karşılarında çok geniş bir yelpazeyi buluyorlar. Bu yelpaze içinde basından tutun da polise dek pek çok kesim var. Daha önce gerçekleştirdikleri bir eylemden dolayı basın tarafından "tahrikçi" işyeri olarak nitelendirilirken, yine başka bir eylemden dolayı işçi önderleri yeniçeri ocağı olarak gösterildiler. Aslında bu yapılanlarla haklarını almak için kararlı olan işçiler yıldırılmaya, devrimci işçiler soyutlanmaya çalışılıyor. Belediye yönetiminde kurulan 4'lü koalisyon ise işçi eylemlerinin önüne geçmeye çalışıyor. Bu koalisyonda SHP'den ihraç edilenler (yolsuzluklar nedeniyle), ANAP, DSP ve DYP var. Belediye başkanı "işçilere ödenen maaşlar fazla yekün tutuyor" derken, DYP'li üyeler de 40 yeni işçi alarak belediyedeki gücünü artırmaya çalışıyorlar.

Yaklaşan seçimler dolayısıyla partiler çeşitli vadlerde bulunuyorlar. En son SHP ilçe teşkilatı maaşların ödenmesinde aracı olabileceğini söylüyor ama bundan da bir sonuç çıkmıyor.

Belediye işçileri, eylemlerini yalnızca kendileriyle sınırlı tutmuyorlar, işçi aileleri ve çocukları da bu eylemlerde yer alıyor. Halkın desteğinin kazanılabilmesi için özellikle iş bırakma sırasında eylemlerden mağdur duruma düşen insanlarla ilişki kurulmaya çalışılıyor. Sorunların yalnızca kendilerinin olmadığını, toplanmayan çöplerden işçi çocuklarının da zarar gördüğünü belirterek Küçük Çekmece halkını aydınlatmaya uğraşıyorlar.

Küçük Çekmece Belediye işçileri, ancak kendi güçlerine güvenerek başarıya ulaşabileceklerini biliyorlar. Görüştüğümüz işçiler yaşadıkları sorunların çözümü için başka hiç bir güce dayanmayan öz örgütlenmelerini yaratmanın zorunluluğundan sözediyorlar. Bu doğrultuda yapacakları her eylemi tartışarak karalaştırıyorlar ve gerçekleştiriyorlar.Bu gün kısmi sorunların çözümü için harekete geçen belediye işçileri önlerine yerel yönetimlerin çalışanların yönetmeyi öğrenmeye çalıştığı bir mevzii haline getirme hedeflerini başarabildikleri ölçüde kalıcı kazanımlar elde edebileceklerdir.